



KRÁSNÁ HŘÍŠNICE.

Román ze současného francouzského života.

Nakladatel Rudolf Storch, knihkupec v Praze-Karlíně.

Erotika sex

KRÁSNÁ HRÍŠNICE.

ROMÁN
ZE SOUČASNÉHO ŽIVOTA FRANCOUZSKÉHO.

DLE 32. VYDÁNÍ FRANCOUZSKÉHO PŘELOŽIL
EMIL ZÁHEJSKÝ.



INTIMNÍ KNIHOVNY SVAZEK III.

V PRAZE
NAKLADATEL RUDOLF STORCH KNIHKUPEC
V KARLÍNĚ.

M 61927
60

Vytiskla
knihkárna Th. Venty,
společnost s r. o. v Praze I.,
Bílkova 17.

*

I. ELISE.

Mezi Bercy a Charentonem, tam, kde ustupuje pařížský velkoměstský ráz domům maloměsta, v krajině skoro otevřené, kde tu a tam ještě uzříš pole, třeba pošlapané a neúrodné, stálo na konci let šedesátých několik domů, bývalá stavení hospodářská, ale nyní opuštěná a pronajatá chudině, která dochází do Paříže na výdělek denní nebo noční.

Ve dvoře jednopatrového domu, silně sešlého, na jehož štítě bylo lze ještě pozorovati deštěm seřfělý nápis „Zájezdni hostinec“, ve světničce dávno nebílené, učouzené kouřem kamen a sešlé výpary prádla, bydlel otec Gaspard, povoláním drožkář.

Starý muž, pořád opilý, nestarající se ani trochu o svou rodinu, mající smysl pouze pro svého koně, dýmku a láhev lihoviny, stával u jižního vchodu do lesíka vincennského, hraničícího na Charenton, spekuluje tím na méně zámožné Pařížany, kteří se chtěli projeti v lesku a neměli tolik peněz, aby si najali drožku již v Paříži, dávající přednost

omnibusu, který je dovezl až k St. Maude neb do Charentonu.

Avšak během let scházeli všichni, kůň drožka i otec Gaspard, a kdo chtěl se projeti lesíkem, nemohl tak přece učiniti v povoze tak sešlém, jako bylo kupé Gaspardovo. Často celé dny zahálela archa, u níž klímal Gaspard i kůň.

Žena Gaspardova domlouvala často muži, aby opustil svoje nevděčné stanovisko a odebral se do Paříže, kde přece by vydělal více. Ale Gaspard jí snad ani nerozuměl. Mávl rukou a šel spat. Přespal beztoho celé dny a noci a často ani nesvlékl starodávný, záplatovaný řasnatý plášť, který neodložil vzdor všem novotám zavedeným v cechu sv. Fiacra.

Za takových okolností ovšem výdělek otce Gasparda byl stále menší a udržování rodiny bylo starostí matky Terézy, která se dřela opravdu od rána do večera, tu perouc pro úřednické rodiny z Bercy, tu spravujíc prádlo a posluhujíc u domáčího, starého, mrzutého mládence, jehož jedinou radostí bylo poslouchati zpěv lesních ptáků, chovaných v nesčetných klecích, rozvěšených po stěnách příbytku skoro stejně chudobného jako příbytek Gaspardův.

Nebylo proto divu, že se rodiče velmi málo starali o výchovu jediné dcery Elisy, děvčete právě sotva patnáctiletého, příliš líného a flegmatického, než aby mohla býti přidržována k práci, a příliš milovaného, než aby jí nutili k něčemu, co dělati nechtěla.

Sotva navštěvovala mnoho školu. Do Bercy bylo skoro půl hodiny, a Elisa chodila do třináctého roku pravidelně den co den po silnici k St. Antoine, zabloudila však spíše do Paříže než do školy.

Rodičům to bylo také velmi jedno a nevěnovali valné pozornosti pokrokům své dcery ve škole. Byli příliš ztupělí životem, než aby jim na tom záleželo.

Elisa neměla také valného pochopení pro primivní vědy obecné školy, ale jedna věc jí šla opravdu lehce do hlavy. Bylo to čtení. Naučila se jmu zrovna hravě, nikoli snad proto, že by uznávala jeho důležitost pro život, ale proto, že prosředkem jeho mohla rozohňovati bohatou fantasií dítěte čtením románů.

Byl to romantický, několikavazkový román neznámého autora „Dorine“, zapáchající krví a křivínalem a líčící neuvěřitelná dobrodružství děvčete z lidu a milenky loupežníka osmnáctého věku. Bůh ví, jak se octl tento pseudoliterární produkt čtyřicátých let ve skrovné domácnosti Gaspardových. Snad ho zapomněl kdys některý cestující v drožce.

Ale on se stal pravou čítankou dospívajícího děvčete a nejenom učitelem čtení, ale také života.

Nejprve v ní vzbudil fantasii představ. Pak jí podával kaleidoskop života a uvolnil zásady školské morálky. Silně frivolní, líčící volný život v táboře loupežníků s vyjevou až lascivními, zásady lupičů a jejich milenek stavě do příznivého osvětlení,

vrhaje sliny na spořádanou společnost občanskou a světlo na dobrodružné syny lesů, stal se evangeliem dítěte a rukojetí pro jeho budoucí život.

Seděla nad touto lektýrou po celé dny a trvalo to měsíce, než se pročtla až na konec. Protože zatím zapomněla začátek, počala čísti znova s nezmenšenou vehemencí a tentokrát se počala stotožňovati s milenkou hrdiny lupičské bandy, Dorinou, která byla duší všech podniků a v přestrojení vnikala do zámků a šlechtických sídel. A když autor líčil noční výjevy těchto dobrodružství, eroticky silně podmalované, dmula se porozpuklá řádra děvčete, srdce jí tlouklo mocně a krev se jí hnala často do hlavy, působíc jí závratí.

V těchto dobách počala se sama ohlížeti za muže, doufajíc, že se najde některý, který s ní podnikne romantické dobrodružství.

Bohužel v Charentonu ani v Bercy nenašel se nikdo, kdo by chtěl prožiti s ní samostatný román.

II.

PRVNÍ HRŮCH.

Děvče, jež chce za každou cenu poznati muže, stává se obětí prvního podnikavce, kterého potká. Balzac vypravuje dva křiklavé případy. Patnáctiletá komtesa B. stala se milenkou drvoštěpa na otcovském zámku, člověka hrubého, oddaného kořalce. A dcera váženého obchodníka z Passy stala se tímž způsobem obětí šedesátiletého zhý-

ralce, který ji potkal v městském lesíku a hned jí zneužil.

Elise by to bývalo skutečně lhostejno, kdo by se jí byl první přiblížil.

Náhoda pouze chtěla, že první její styk s mužem byl také láskou, byť i láskou prchavou.

Do domu, v němž bydleli manželé Gaspardovi, přistěhovala se vdova zelenářka, která obchodovala v městské tržnici s rybami. Nevadila jí vzdálenost, protože časně z rána jezdily approvisační vozy až od St. Maurice a z Creteilu, které jí dovezly do Paříže, a ona chtěla ušetřiti tím více, aby mohla podporovati syna, který byl příručím v obchodě, ale mnil službu, nemoha vydržeti dlouho na jednom místě.

Alexandre byl hezký hoch, ano velmi hezký. Postavy byl prostřední, leč štíhlé, elegantní tournýry, bledého obličejce, zdobeného bledým knírkem a hlubokýma modrýma očima.

Alexandre potřeboval mnoho peněz k veselému životu. Míval v obchodě sto franků měsíčně, ale nevystačil nikdy a pravidelně nastal jeho odchod ze závodu, když se tam počaly ztráceti cenné věci.

Právě v tuto dobu došla matce trpělivost a ona odepřela synovi podporu na tak dlouho, dokud se nepolepší. Alexandre byl právě bez místa a nastaly pro něho dny nucené prázdny, tím fádňější, poněvadž v Charentonu nebylo ani elegantních kaváren, ani elegantních dam.

Nehledě k tomu, život se Alexandrovj v Charentonu dosti líbil. Byl přírodou nesmírně lenivý,

ten hezký hoch. Válel se na posteli do dvanáct hodin, pak napsal několik nabídek na místa, pohovořil na poště s tlustou paní poštmistrovou, ještě pěkný knír ho však zrazoval z milostného dobrodružství, a odpoledne vyseděl v jediné slušnější kavárně charetonské nebo vydržel hrát po několik hodin kulečnick.

Hůře však bylo večer, kdy se snesla na něho nekonečná nuda. Matka jeho šla spat velice brzo, poněvadž musela časně ráno do tržnice, a Alexandre nemohl přece jít s ní spat tak brzo.

Jednoho večera chodil, kouře cigaretu, bez cíle, nevěda jak zabije večer, s několika sou v kapse, puzen touhou utéci do Paříže a prožít zase jednou veselou noc, třeba na útraty někoho jiného.

Za dvorem, ohraničeným stájem i chlévy, nalézala se malá spustlá zahrádka, které si dosud nevšimli, právě snad proto, že jsou tak malá, skrývala se ve změti polozbořených domů.

Mimoděk zaměřil kroky své k zahrádce, do které byl vchod úplně volný, neboť vrátka dávno skonfiskoval některý podnájemník, aby si jimi zatopil.

V koutě zahrádky byla besídka hrozící sesutím, a v ní sedělo děvče.

Byla to Elise.

Seděla v poloze opravdu nezvyklé. Stůl o jedné noze byl dávno vyvrácen a ležel v poloze šikmé, opíraje se o zadní stěnu besídky. Na lavici před ním seděla Elisa, opírajíc se zády o desku stolu

jako o opěradlo křesla. Ruce jí visely bezvládně vedle těla, oči měla zavřeny a zdálo se, že spala.

Ale nebylo tomu tak. Sníla pouze, kreslic si v duchu fantastické, dobrodružné obrazy, jichž byla vždy hrdinkou.

Právě si s rafinovanou minuciósností kreslila vysněnou událost, v níž hrála roli vítězná milenka loupežníků, do které se zamiloval kníže a pozvedl ji k sobě na trůn — Elisa ve svých snech nemnoho dbala realismu — aby ji políbil.

Elisa také zavřela oči, jak se to ve všech spřádáných románech děje, aby přijala knížeci horký polibek, když tu cítila zřetelně jemný knír.

Byla tak pohřížena do svého snu, že zaměnila fantasií se skutečností, ale po chvíli si přece uvědomila, že se jedná o něco jiného, neboť s druhým polibkem cítila, jak se ovjíjí ruka kol jejího těla.

Otevřela oči a lehce vzkřikla, neboť vzdor večernímu šeru poznala vedle sebe mladého muže.

Chvilí seděli proti sobě nevědouce jak zapístiti rozhovor. Elisa proto, že dosud neseseděla nikdy tak blízko mladému muži a nemohla se dosud vzpamatovat ze svého údivu, Alexandre pak nevěděl, má-li co dělati se slečnou z lepší rodiny nebo s obyčejnou dívkou z lidu.

S takovou nebyl zvyklý dělati dlouhé okolky. Viděl hned, že má před sebou děvče nezkušené, sotva dětským stěvičkům odrostlé, prostou dívku, vyrostlou v ovzduší, jemuž on sám původem svým náležel.

„Co zde děláte tak sama?“ pravil, nespouštěje ruce s její boků a oči s její tváře.

Nedala mu odpovědi, neboť nechtěla se přiznati ku své slabosti.

„Myslel jsem, že spíte,“ pokračoval.

„Myslela jsem na něco,“ odpověděla tiše.

„Na milého?“ zasmál se.

„Nemám žádného. Nemí mi ještě patnáct let,“ odpověděla naivně a snažila se usednouti rovně.

„To není důvod,“ pravil s úlisným smíchem. „V Paříži mají děvčata milence hned, jak jim je čtrnáct let. Ale zůstaňte tak seděti, sluší vám to výborně. Jak se vlastně jmenujete?“

„Elise“.

„A bydlíte zde na blízku?“

„Jsem Gaspardova, z tohoto domu.“

„To jsme tedy sousedé,“ zasmál se. „Ani jsem nevěděl, že v té naší zřícenině se nalézá tak krásná žena.“

„Nejsem krásná,“ pravila nesměle.

„Snad vám to dosud nikdo neřekl,“ pokračoval výbojně a jeho ruce jí sevřely pevněji. „Ale krásná jste!“

„Vždyť mě ani dobře nevidíte!“ zmohla se k žertu.

Alexandre nebyl déle v pochybnosti. Věděl, co má dělati. Byl příliš zkušeným světákem, než aby nepoznal, že má před sebou dítě nezkušené, ale žádostivé neznámých požitiků.

Místo odpovědi poposedl k ní blíže, takže se nohy jejich dotýkaly.

Večerní šero, samota, blízkost mladého muže rozplamenily krev mladé dívky do té míry, že se nebránila ani dost málo, když Alexandre znova se k ní sklonil a počal ji líbatí.

Ale i on byl rozrušen.

Měl dosud vždy co dělati s raffinovanými děvčaty z polosvěta a neostýchal se ani vzíti za vděk obyčejným děvčetem z ulice, které odložilo dávno veškerý stud a osych.

A nyní poprvé v životě nalézal se poblíže děvčete úplně nevinného, které dosud naprosto nepoznalo slasti lásky.

Hleděl na ni s vášní se probouzející a ona, spočívajíc stále v poloze šikmé, poloze odpovídající, nesnesla pohledu jeho očí.

Zdálo se oběma, že si nejsou už dávno cizí, že se znají léta, a záhy zapomněli na veškerou etiketu.

Když jí zvedl rukou zocelenou vášní, nezdráhala se ani trochu a on cítil, objímaje její mladou, rozpukávající se hrud, jak jí tluče srdce.

Posadil si jí na klín a opřel ji i sebe žhavými polibky.

Třesouc se vášní, tiskla se k němu vždy víc a více a po hodině šíleného roztoužení stala se jeho milenkou.

III.

KATASTROFA.

Následující dny jim ubíhaly v jakémsi stavu šleščenství. Nemyslili na nic jiného, než jeden na dru-

hého a na sladké okamžiky, jež je budou večer očekávatí.

Kdyby byli rodiče Elisini a matka Alexandrova jen trochu měli porozumění pro duševní stav svých dětí, byli by poznali na první pohled, co se mezi oběma mladými lidmi vyvinulo.

Tak ale byli úplně nerušení, tím spíše, poněvadž všechny tři osoby, kterým mělo na tom záležeti, byly starostí o existenci tak zaměstnány, že neměly ani času všimati si svých dětí.

A oba mladí lidé žili v opravdovém domnění, že se milují. Zaměnili plné vzplanutí smyslných požitků za ideální náklonnost srdce.

První vystřízlivěl Alexandre, který zažil již tolik smyslných lásek, že toužil po nových. Ačkoliv cítil chvílemi skutečnou lítost nad tím, že přirozený běh světa ho nutí opustiti roztomilé mladé děvče, které pod žhavými paprsky první lásky se rychle rozvíjelo, přece radosně vítal zprávu, že mu konečně bylo uděleno výhodné místo v západní části Paříže a že bude moci bez valných výmluv opustiti děvče, které mu sice poskytl tolik sladkých chvil, avšak svou prostotou a bezmeznou oddaností stávalo se mu nepohodlným.

Rozhodl se rychle a nesdělil jí zprávu o svém odchodu. A když zmizel, nerozloučiv se s ní, našla Elisa toho večera na obvyklém místě dostaveníčka místo Alexandra dopis, který jí zdrtil.

Nedbala sladkých slov, která jí v dopise Alexandre dával, nedbala ujištění nekonečné touhy,

ímž chtěl zmírniti bol rozloučení, ji drtílo vědomí, že Alexandre se nevrátí a že nebude večer s ní prožívat rozkošné chvíle v besídce.

Chodila několik dnů jako zmlámená, nevědouc, co se sní bude dítí.

Trval plně dva měsíce tento stav, a v celé této době neměla smyslu pro nic jiného, než pro svou bolest, která jí sžírala.

Nepozorovala ani rozvrat odehrávající se v rodině Gaspardových, neboť otec se počal opíjeti tak důsledně, že neměl skoro žádného výdělku.

Nepozorovala scházející síly své matky, jež se držela do úpadu, aby uživila sebe a dceru, a kterou dosud nenapadlo, že by se mohla Elisa sama živiti.

Nepozorovala však také ani hroznou skutečnost, že je matkou, a nebyla by to pozorovala snad ani tehdy, kdyby byla ve stavu normálním, poněvadž matka ji ponechávala samu sobě a nepoučila ji ani o základních poučkách života.

V té době stalo se, co se za těchto okolností státi muselo.

Jednoho večera přivezli otce Gasparda mrtvého v jeho vlastní drožce. Mrtvice ho ranila na stano-
višti a on zemřel na cestě domů.

Pohřeb vyčerpal poslední majetek Gaspardových. Matka zdrcená touto událostí a zesláblá unavující prací, musila ulehnouti a přišla o své zákazníky.

Jak žily obě ženy, nevěděly samy. Jedna ležela bezvládná, horečkou se zmítajíc na loži. Druhá seděla schoulená jako kočka u postele, pohřížená

v sebe, nevzpomínajíc ani tak na uprchlého milence, jako zaměstnávajíc se neznámými pocity které se ozývaly v těle jejím, nemohouc stále pochopiti, že by se mohla stát matkou.

Matka Houpeová, sousedka Gaspardové, navštívila konečně, když už den se silně nachýlil, nemocnou ženu, aby ji potěšila.

„Proč pak se nestará Elisa o výdělek? Je už k tomu velká dost.“

„Neumí nic,“ odpověděla Gaspardová, namáhavě pohlížejíc na Elisu, sedící netečně na zemi.

„To nevadí. Může jít na učení. Za prodavačku do obchodu, k modistce, ku květinářce se hodí dobře.“

„To mně nepomůže, milá paní,“ pravila Gaspardová. „Než by dostala dvacet franků měsíčně, uplyne půl roku a zatím zemru. Mně by pomohly dvě, tři sta franků hned. Odpočala bych si, koupila léky, víno, za tři neděle budu moci zase pracovat a je po starosti.“

„Tři sta franků? To je přece maličkost! Což pak zde nemáte Elisu?“

„Jak to?“

„Snad nechápete, ne? Nebo snad jste tak citlivá, jako ty hloupé ženy z románů? Elisa přece stojí za tři sta franků!“

Elisa pozvedla při tom tázvavě hlavu a hleděla upřeně na paní Houpeovou.

„Myslíte, že bych měla prodati své vlastní dítě?“ pravila Gaspardová, avšak v tonu jejího hlasu

nebylo hněvu, spíše rozvažování a nerozhodnost.

„Jaké prodání? Myslíte, že zůstane hezká a nevinná dlouho? Svede ji nějaký pobuda z okolí máte to zadarmo! Smiluje se někdo nad vámi, když ležíte jako Lazar? Nikdo vám nepůjčí ani sou. A Elisa může udělat štěstí. Třeba povede taková známost k lásce. Starý pán se do ní zamiluje a pak je postaráno o vás obě. Myslíte, že to Elisa časem neudělá sama? Do práce beztoho není a vaše krev je v jejích žilách. Vždyť vím, co se o vás vypravuje, když jste byla mladá.“

Jindy by byla Gaspardová energicky hájila svou minulost, ale dnes jí to bylo jedno, jí zaujala cele představa rychlého a pohodlného získání peněz:

Elisa přestala být apatickou. Cynické povídky Alexandrový jí podaly zatím dostatečného světla.

A když pak obě ženy se počaly tiše raditi, jak by tento hnusný obchod provedly, vstala, a opřevši se o stůl, aby měla více opory v debatě, o které předem tušila, že bude ostrá, pravila pevným hlasem:

„Matko, upusť od toho záměru.“

Gaspardová pozvedla k ní udiveně hlavu a Houpeová chtěla mluvit.

„Nechte zbytečných řečí,“ pokračovala Elisa a divila se sama sobě, kde se v ní vzalo tolik klidu a pevnosti. „Chcete mne prodat, jak pozoruji, ale — mne už nekoupí nikdo...“

„Cože?“ vykřikla Gaspardová a vztyčila se na loži.

„Ano, měla jsem už milence!“ řekla Elisa pevně
„Ty?“ vzkřikla matka. „Ničemná holka! A kdo to byl?“

„To je moje věc!“

„Musím to vědět!“ zasípala Gaspardová a klesla do houní.

Nastala trapná pauza.

„Jste nezkušené dítě,“ pravila Houpeová po chvíli chlácholivým hlasem. „Snad každá z nás zažila podobnou historii. Byly jsme nezkušené, podlehly jsme, to je vše. Která pak z nás se vdávala nevinná? Každá z nás máme své romány za sebou. Hlavní věcí zůstane, aby z toho nebyly následky. To je pak nemilá přítěž pro celý život. A proto chce vaše matka znáti jméno vašeho milence. Doufám však, že nebude třeba se bát...“

Elisa sklopila zraky a řekla tiše:

„Mám obavu, že je tomu tak.“

Na ta slova matka Gaspardová vzdor své nemoci, zoufalá, že ji sklamala poslední naděje, zužitkovatí mládí dcery, vyskočila z postele, aby se vrhla na Elisy.

Ale nedosáhla jí.

Při prvním kroku ji opustily síly a ona klesla na kolena.

Klečela tu v hadrech místo šatů, s vlasy rozčuchanými, jednou rukou se držíc země a druhou vztyčujíc proti dceři. A její ústa chrllila nesrozumitelné kletby.

Elisa na ni hleděla tupě, nechápajíc ani zcela, proč ji matka proklíná.

Ale pak najednou Gaspardová vzkřikla, chytila se za prsa a klesla k zemi.

A Elisa pojala hrůza a strach, jako furieři štváná vyrazila dveře a bez pokrývky zmizela v noční tmě.

IV.

DÍTĚ.

Pustila se ulicemi Charentonu, mdlě osvětlenými, nazdařbůh, nevědouc co dělá.

Bloudila tak půl hodiny bez cíle, nevědoma toho, kde se nalézá, neboť ztratila veškerou orientaci.

Zastavil ji potom strážník, považuje ji za potulnou dřevčici.

Nevěděla zprvu, co chce, ale pak pochopila a dostala strach před vězením.

„Jsem Gaspardová,“ vyrazila ze sebe. „Matka těžce onemocněla a jdu pro lékaře.“

Ani sama nechápala, jak tak rychle našla pravděpodobnou omluvu. Strážník jí také uvěřil, vida její vyděšený pohled a ukázal rukou na červenou lucernu, nalézající se as sto kroků odsud a označující lékaře s noční službou.

Přikývla hlavou jako k duku a pustila se rychle naznačeným směrem, chvějíc se na celém těle strachem a zase potěšena, že unikla zatčení. Když doběhla k domu, váhala chvíli, nemá-li ho povolat k matce, ale uvědomila si hned, že neví, v které končině se nalézá a lékař sotva byl lékařem

chudých. Ohlédla se opatrně, není-li jí policista v patách, ale nebylo ho viděti.

Zahnula tedy okolo domu do postranní ulice a když minula několik novostaveb, octla se v poli.

Ano, byly to pozemky dosud nezastavěné, vedoucí k lesíku vincenneskému, neosvětlené a pusté.

Noc nebyla chladná, ač se schylovalo k půlnoci. Vzduch byl vlhký, schylovalo se k dešti. Elisa byla nesmírně znavena cestou, rozčilením a nejistotou svého osudu. Usedla na mez, blízko a nejspíš se kupila hromada mrvy nedávno sem položené a ještě teplé. Pak usnula únavou.

Vzbudil ji drobný dešlík as za dvě hodiny. Vstala rozespálá nevědouc, kde se nalézá a co si má počítí.

Šla nazdařbůh rovně, neboť se jí zdálo, že v dáli vidí obrysy domů.

Ale byly to pouze noční stíny, a teprve po plné hodině namáhavé chůze, třesouc se nočním chladem dospěla k obydlí končinné. Bylo to předměstí Pinte.

Jediný dům byl osvětlen, krčma.

Stála tu bezradna. Měla snad dva sou v kapse, nic více. Neměla hladu, ale musela přece někde přespátí.

Bylo jí skoro do pláče. Snad by se jí bylo ulehčilo, kdyby byly slzy jí smáčely obličej. Ale nedošlo k tomu.

Někdo, jehož nebylo slyšet přícházeti, ovinul bráskně svou ruku kolem jejího boku.

„Čekáš na mě?“ pravil drsným hlasem.

Ohlédla se, ale necouvla. Bylo jí vše lhostejno. Považoval mlčení za souhlas a řekl:

„Chceš jít se mnou?“

„Kam?“ ptala se.

„Tamo do krčmy. Napijeme se trochu vína a pak si najmeme pokoj.“

Chápala ku podivu rychle, oč se jedná. Ale sklenice vína a lůžko znamenaly pro ni záchranu, a mravní cit, v ní skrytý, byl silně otřesen Alexandrem.

Přikývla a šla.

Ráno se vzbudila v malém, ne příliš čistém pokojíku, těžce se rozpomínajíc na události dnešní noci.

Jen to jí tanulo pevně v myšlenkách, že utekla z domova, že snad vůbec již domova nemá, je-li matka mrtva.

Vzala tuto domněnku za pravdu a byla odhodlána tlouci se světem na vlastní vrub.

Mechanicky oblékala si šat a chtěla odejti. Což jí záleželo na tom, s kým zde byla.

Již byla na odchodu, když uzřela na stole tři franky. Lačně se vrhla na ně, nepomníc, že tímto činem se stala teprve lehkou ženou.

Nemohla se vydati na cestu do Paříže v tomto úboru a proto si koupila za patnáct sou lehounký šátek na hlavu a vyptala se na cestu.

Omnibusy a tramwaye jezdily tehdy pouze hlavní cestou přes St. Antoine, ale to jí nevadilo. Byla by stejně šla pěšky, šetříc.

K osmé hodině přišla ku St. Antoine.

Hrozná hodina nastala pro ni.

Byla bez rady, bez pomoci, neznajíc naprosto svět a společenského řádu.

Napadlo jí, aby se poptala po službě. Chtěla konati cokoli, jen za přístřeší a stravu. Ale v kanceláři chtěli na ní knížku služební a dva franky zálohy.

Bloudila ulicemi a mnohý mladý muž se ohlédl po hezkém, pobledlém děvčeti. Ale šlo tak plaše, že mu nikdo neučinil nabídku.

Koupila si chléb, aby se nasýtila a s hrůzou hleděla vstříc večeru.

Věděla, že se Paříž hemží v noci policisty.

Večer zapadla, vedena instinktem, do malé vinárničky v odlehle ulici v Teostu.

Nebyla tam sama. Kol stolů sedělo několik lorett nižšího kalibru, některé dokonce v šátku jako ona.

Seděla nehybně, nevybízejíc, neznajíc dosud praktik pařížského polosvěta.

Ale snad právě proto přisedl k ní starší muž, dle všeho úředník, padesátník, se stopami vyžlosti v lících.

Patnáctileté děvče se mu zalíbilo. Dal jí večerí a když pila mnoho vína, učinil jí nabídku. Neodpovídala chvíli, neboť se jí od požitek vína točila hlava, a on domnívaje se něčeho jiného, zvýšil nabídku na deset franků.

Šla s ním mlčky, mechanicky, neodpovídajíc na jeho lichocení a strávila s ním noc.

Lehký výdělek jí lákal

Nemohla se stále vzpamatovati z převratu života, ale lačnost ženy vedla ji instinktivně. Přišla do vinárny opět druhého dne a stala se tam denním hostem.

Vinárna byla v tak ztracené ulici, kde dozor policie byl nepatrný, že po celý měsíc se nedal policejní dozorce vidět. Ale jednoho dne, kdy už se podzim schyloval, nastalo něco, co přivodilo úplný obrat v životě děvčete.

Za tu dobu vzdor svému mládí a dosavadní nekuženosti otupěla a stala se raffinovanou vůči hostům, jak to pozorovala u jiných děvčat.

Bylo toho dne již dvanáct hodin a Elise se dosud nepodařilo najítí hosta, který by za ní aspoň zaplatil večerí. Pro požitky lásky neměla už nyní smyslu. V době té zabloudil tam venkovan, který měl s sebou dost peněz za zeleninu, kterou do Paříže přivezl a chtěl užítí lacino zapovězeného ovoce.

Pozval k sobě tři děvčata, která se mu zdála býti nejhezčí a častoval je. Elisa byla mezi nimi.

Ale as po půl hodině strhl se poplach, že se mu ztratila toboška s několika sty franky. Vinárník ovšem hned zavřel dveře a prohlídal všechna tři děvčata. Tobošku našli velmi brzo u jedné z nich.

Avšak opilý venkovan ztropil zatím takový hluk, že byla tím upozorněna policejní hlídka.

Zlodějku zatkla hned, ostatní děvčata musela se vykázati legitimací.

Elisa jí neměla a byla vzdor svým protestům

odvedena na strážnici, kde přespala noc s ženami posledního řádu, sesbíranými po špinavé dlažbě pařížské.

Pro Elisu bylo to katastrofou. Již v separaci jí řekli, co jí čeká. Za přechin, že nebyla na policii ohlášena, je trest několika měsíců a nová konškrípce.

Leč Elisa byla otupělá, jak životem, tak vědomím, že za několik měsíců stane se matkou. Často si říkala, že stejně v brzké době bude muset přestat navštěvovat vinárnu, a její úspory nestačí na dlouho. Když byla již jednou v separaci, zdál se jí býti snesitelnějším osud, který na ni čeká.

Byla předvedena hned druhého dne k policejnímu komisaři. Byl humaní, poznala to vzdor své nezkušenosti na první pohled.

Začal na ni zostra, ale během výstupu poznal, že má co dělati se ženou nešťastnou. Odseděla si pro nehlášení se nejmenší trest jednoho dne a pak byla dopravena do nemocnice.

„Až budete propuštěna s dítětem z nemocnice, přijďte ke mně,“ pravil jí komisař. „Chcete být poctivou?“

Nevěděla už skoro, co znamená tento pojem, ale přikývla hlavou. Zvykla nyní již tomu, že Osud sám určoval její dráhu životní.

Na přímluvu komisaře přijali ji do nemocnice dříve, než řád dovoloval, a vykonávala práce pomocné. Přemýšlela často o slovech komisařových a namáhala se poznati jich význam. Bohužel, ne-

podářilo se jí to. Nepochopila, že jsou na světě ženy, které zachovávají věrnost jednomu muži.

Konečně přišel její čas a ona povila děčko.

Nový převrat stal se tou dobou v její duši. Zapomněla opět na všecko a jenom dítě zaujalo její duši. Zdálo se jí někdy, že z minulosti její zmizelo vše, co vrhlo tolik stínu na dráhu jejího života. Zdálo se jí, že žije nový život a že vše ostatní bylo pouhým snem.

Poznávala poprvé, že v srdci jejím bouří city, schopné výbuchu a vášně. Poznala, že teprve bude jednou milovat, až láska smyslná bude zušlechťena pudem ženy. Chtěla něco tak čistého v srdci svém, že sama žasla nad touto změnou.

Plných šest neděl, povolených jí v nemocnici, trval tento blažený čas. Po celou tu dobu bylo jí děčko celým světem. Sotva šestnáctiletá matka nemohla se ubrániti zákonu přírody a milovala čistou láskou, láskou neskonalou, neboť láska mateřská je láska nejvznešenější.

Nevěděla, co si počne, ale odmítla návrh, aby dala dítě k venkovským pěstounům na vychování. Neměla ani zdání, jak dítě uživí, nevědouc dosud, jak uživí sebe, ale dítě od sebe dáti nechtěla za celý svět.

Čtyřicátého dne po narození dítě onemocnělo spálou.

Vzali jí je hned a odnesli do isolačního oddělení. Přísný řád nemocniční nedovoluje, aby matka ošetřovala v takovém případě své vlastní dítě.

Další dva dny jí byly pravým martyriem. Obléhala stále isolační oddělení se žádostí, aby ji pusili k děcku.

Nemohli tak učiniti. Vyseděla celé hodiny na kamenu v průjezdě, pak počala zuřiti.

Třetího dne, když se zase uklidnila, oznámili jí, že dítě zemřelo.

Přijala tuto zprávu nejprve s apatií, nechápajíc ani dobře pojmu smrti.

Nepustili jí k dítěti a musela se spokojit pohledem na rakvičku.

Teprve potom chápala, že dítě odnášejí na vřdycky a ještě nechtěla věřiti, že je zahrabou do hlíny hřbitovní.

Spustili děcko do šachty pospolu s pěti jinými rakvičkami a Elisa musila si dáti dobrý pozor, aby rozpoznala rakev svého dítěte.

Šachta byla plná, zaházeli jí rychle a vzdálili se. Byl chladný březnový den.

Potom se vrhla na okraj společného hrobu a plakala usedavě, tak hořce a šíleně, jakoby chtěla vyplakati veškeré naděje svého života.

A v tomto usedavém pláči uzavírala epochu svého života.

Za tuto příhodinu stala se tvrdou, bezcitnou, mstít se tak osudu, že její bolest učinil tím krutší, protože jí dal radost.

Když odcházela ze hřbitová, nekanulo jediné slzy po jejím obličejí a srdce bilo klidně a pravidelně. Ze šestnáctiletého děvčete stala se žena.

DLOUHÝ TOM.

V malém elegantním domku, obklopeném zahradou, na západním kraji St. Honoré, nalézala se nyní Elisa, právě osmnáctiletá

Seděla v letní podvečer, pokuřujíc si cigaretu, u malého ebenového stoiku, houpačíc se nonchalantně na tabouretu, poslouchala mlčky mladého muže, který seděl naproti v křesle.

Byla to vzláštní postava, připomínající více na Angličana než Francouze. Opravdu, dlouhý Tom, jak mu říkali, byl rodem Angličan a pouze naturalisován ve Francii.

Postava vysoká, štíhlá, skoro hubená, při tom však souměrná. Obličej byl obzvláště hezký, skoro harmonický, a přece nepůsobil příjemně. Bylo v něm cosi tvrdého, bezohledného, co odpuzovalo při prvním pohledu.

Obzvláště vynikaly v tomto obličejí, který by byl rozhodně pro každého kriminalistu zajímavým, oči, pichlavé a ostré, které upřeny jednou na předmět, zdály se býti nehybnými.

Elisa ze čtvrti St. Honoré nebyla Elišou ze Charentonu. Nikdo by nepoznal v elegantní, štíhlé a při tom plně postavě ono děvče, které bloudilo děsivou nocí z Charentonu a zapadlo v bláto pařížské dlažby.

Právě toto bahno je půdou, která sice pohlí

na tisíce existencí, ale ze které také vypučí květy
vzácné krásy a omamující vůně.

Elisa nebyla velkou dámou ve smyslu pařížského
ho vznešeného světa. Bylo na ní dosud mnoho
brutálního ze sféry, ze které vyšla. Scházela jí
hladkost a klid pařížských bohyň polosvěta. Schá-
zela jí unylost a sentimentalita anglických dam,
která v poslední době v Paříži zavládla. Byla do-
sud příliš dítětem Francie, nezkraceným a divo-
kým, ač tato divokost byla zmírněna bojem se
životem a úlisností kočky.

Hodili se dobře k sobě tito lidé, jimž se stal
hlavním heslem boj se společností.

„Jak jsem pravil,“ pokračoval Tom v rozmlouvě,
„jedná se o několik milionů. Divím se, že vůbec
můžeš váhati. Takový obchod se nám dosud ne-
naskytl.“

„Neváhám ani chvíli,“ odpověděla, zahazujíc
cigaretu do stříbrného popelníčku a nakuřujíc
novou. „Víš dobře, že jsem vám vždy podala
pomocnou ruku.“

„A nyní —“

„Nezamítám ani nyní. Ale co mi nabízíte, je
almužna a ne podíl na obchodu.“

„Nabízíme ti patnáct procent. Není to dost?
Považ, že se jedná aspoň o tři miliony franků.
Na tebe připadne skoro půl milionu.“

„A to nazýváš obchodem? Sami shrábnete půl
třetího milionu a mně nabízíte půl. A co byste
byli beze mne?“

„Nebud domyšlivou. Ženu, která by nám po-
mohla oškubatí sira Francise, najdeme vždycky.“

„Najděte si ji tedy,“ odpověděla klidně Elisa.

„Nedělej hlouposti!“ zvolal nevrle Tom.

„Nedělám nikdy hlouposti, ale terorizovat se
nedám. Nereflektuji více na obchody s tebou.
Angažuj k nim někoho jiného, třeba Sylvii.“

„Co máš se Sylvii?“ zvolal nervosně a mávl
dlouhou kostnatou rukou.

„Jsi dítěna, Tome!“ pravila chladně Elisa.

„Celý svět ví, že žiješ se mnou, ale udržuješ po-
měr se Sylvii. Celý svět ví, že já vydělávám pe-
nize jen proto, abys je mohl se Sylvii utrácet.“

„To je lež!“ zvolal Tom, ale hlas jeho postra-
dal jistoty.

„Nač to divadlo! Snad si naposled nemyslíš,
že tě mám ráda. Nebud tak ješitným. Před dvěma
roky jsi mne vylovil z bahna, v němž jsem tonula
až po krk. Jsem ti za to vděčna a sloužím ti, ale
nikoliv jako služka, nýbrž jako společník, který
chce svou odměnu. Potřebujeme jeden druhého,
jinak jsme volni. Ty máš vedle mne jinou milen-
ku, Sylvii. Co na tom? Věnuj jí svou veškerou
lásku, já ji nechci. Myslíš snad, že bych ti nedo-
vedla být nevěrnou? K smřchu! Nemám milence
pouze proto, poněvadž se mi muži hnusí. Jste
všichni stejní, bezcitní, sobečtí, vypočítaví. A
proto musíš se mnou jednat jako s rovnocenným
soudruhem.“

„Mnoho-li chceš?“ pravil po chvíli.

„Třetinu.“

„To je mnoho. Dostaneš více než já.“

„Ovšem, poněvadž o svou třetinu se musíš dělit se Sylvii. Ale do toho mi pranic není.“

„Slev něco!“

„Nedělej se směšným. Chci třetinu. Nedáš-li mi jí, vystupuji ze svazku.“

„Chceš mě zničit?“

„Nechci. Zničíš-li se, bude mně to jedno. Ale já nemám příčiny ti ubližovati. Na druhé straně uvaz, že mohu pracovat na svůj vrub a muže k tomu najdu vždycky.“

Vstal a zaskřípal zuby.

„Toho neuděláš!“ zvolal surově a pokročil proti ní.

„Nevím proč! Budeš mi snad hrozit policií? Tě se nelekám. Za to ty můžeš upadnout do sítě. Myslíš, že nevím, že jsi zapleten do aféry Four nierovy?“

Zasípěl a vrhl se na ni. Ale ona hbitostí tygří vyskočila a mrštila proti němu těžkým kovovým těžítkem.

Zaúpěl, když ho zasáhla do prsou a týmž okamžikem také zmizel jeho vztek.

Elisa ale seděla klidně a kol její úst pohrával lehký úšklebek.

„Nač to rozčilování? Mne přece nezastrašíš. Nemám nic na svědomí. Že jsem byla nevěstkou? K smíchu! První dámy polosvěta, těšící se přízni ministrů a sloužící jim za nástroj, jimi byly. Jsem dost silna, abych dovedla jít světem sama. Je moje dobrá vůle, že ti sloužím. Což kdybych sira Fran-

cise oškubala sama? Myslíš, že by si mne třeba nevezal? Vidiš přece, jak baží po jediném mém pohledu. Jen proto chci se dělit s tebou, protože jsi mě jednou zachránil a pak také, protože mám jiné cíle než státi se ženou zkomírajelého lorda. Ale i vděčnost má své meze. Vidiš, jak s tebou rozumně mluvím. Važ si toho. Tedy třetinu?“

„Dostaneš třetinu,“ pravil téžce Tom.

„Tak se mi líbí!“ zvolala vesele, tonem skoro dívčím. A skočila k němu, klekla si k němu a vzala jeho ruce do svých, hledíc mu šelmovsky do očí.

Hleděl na ni chvíli upřeně, pak najednou křečovitě ji sevřel ve svou náruč a líbal ji náruživě.

Trpěla to a vinula se k němu.

A když přemožen vášní a rozčilením vstal a utekl z pokoje, aby neprozradil svoje city, přikročila k oknu, pečlivě hledíc na ulici, aby pozorovala, zdali skutečně odešel.

Odstoupila teprve, když zmizel za rohem.

Pak se usmála lehce způsobem, který Elisiu tak charakterisoval, a sedla si na pohovku.

„Teď se nevrátí,“ pravila si v duchu. „Je rozvášněn a má zlost, že prozradil, že mě šilené miluje. Také Sylvii si vydržuje pouze proto, aby na mě zapomněl, ale nedaří se mu to. A při tom mně věří! Bláhovec, domnívá se, že jsem mu vděčnou! Co mám z toho, že mne vytáhl z bahna prostitute? Mohla jsem tam zůstat a klidně zemřít, je to to nejlepší, co je na světě. Ale zoufat si nechci. Osud mě vláče, půjdu cestou vykázanou. Šest

hodin — Maurice čeká. Dnes jsem ráda, že je vzduch čistý."

Přistoupila k rohovému oknu a třikrát stlačila malou elektrickou lampičku.

Naproti na stezce osamělého parku se procházel muž, který jistě dobře pozoroval nepatrné zá- knuity světla, poněvadž okamžitě přerušil svou procházku a rozhlédnuv se, zdali není pozorován, zaměřil k domu.

Po několika pak minutách otevřely se dveře a do pokoje vstoupil muž opravdu ideální krásy.

Byl postavy spíše prostřední než příliš vysoké, takže přečnívaje Elisy as o půl hlavy, hodil se k ní postavou lépe než dlouhý Tom.

Na tváři jeho jevila se pravá mužnost a hluboká inteligence spojená s jemností citů. Jeho měkký, černý vous dodával mu podobu tváře apoštolů, byl však stejně jako vlas pečlivě pěstěn a tvořil k hlubokým, černým očím ebenový rámeček.

Byl to Maurice Barnés, tajemník ministra vnitra a ženským světem i mládeží obdivovaný pěvec milostných písní, které tvoří dodnes repertoár všech uměleckých kabaretů pařížských.

Jak dovedl Maurice upoutat svým zevnějškem, tak také dovedl fascinovat duchem.

Pěvec milostných písní, jež měly daleko k pikantnosti, ale svým naturalismem, plným hýřivého života, se blížily k frivolnosti, básník, jehož divoké verše recitovali milenci klesající si v šílené objetí, muž, jehož si celá pařížská veřejnost představovala jako divokého viveura, svádějího ženy na po-

tkání, tento muž byl skromný, tichý, nesmělý, ideálně založený, nevyhledávající společnost žen, toužící jen po slastech čisté poesie.

A právě tento rozpor povahy, který znaly ženy Paříže, byl příčinou, že byl přímo obléhán krásnými ženami, které toužily po jeho polibcích a jeho těle.

Ale on, který si mohl vybrat mezi prvními ženami, který mohl svou láskou učinit šťastnou ženu nejkrásnější, nejbohatší a nejctnostnější, tento muž byl milencem Elisy, ženy z posledního bahna pařížské dlažby.

A nejhroší při tom bylo, že ho Elisa nemilovala.

Poznali se nedávno na dobročinném bazaru, na kterém se Maurice procházel zadumán ve své myšlenky a nevěšmavý ku vнадám obnažených ramen, ona pak zavěšená v rámečku Toma, který se zdál všem dámám býti Angličanem.

Krásný muž upoutal její pozornost a ona si přála seznámit se s ním. A když Tom odešel, aby si zakouřil, oslovila ho sama první. Měla s ním svůj zvláštní plán, o kterém Tom nesměl vědět.

A Maurice, který vzdoroval žhavým pohledům žen každé rasy, zamiloval se plným žářem nezúhořeného srdce do Elisy.

Vydržel celé hodiny procházeti se v parku a pohlížeti do oken Elisiných, aby uzřel umluvené znamení.

Pospíchala mu vstříc s touhou a radostí, o níž by ten nejzkušenější znatel lidského srdce nedo-

vedl říci, je-li opravdová neb divadelní, a vrhla se mu kolem krku.

„Maurici! Můj drahý Maurici!“ zvolala s jásotem.

„Eliso!“

A polibek, dlouhý, horký polibek zpečetil toto setkání. A pak usedli spolu na pohovku jako dvě láskující děti a on jí předčítal svoje poslední písně, jsa přesvědčen, že jim plně rozumí a žije v rytmech jeho poesie.

A když někdy se jí ptal po rozboru myšlenky, tu ona vědouc dobře, že je cizinkou v poetickém ovzduší jeho duše, ale opatrná, aby neprozradila tento nedostatek, říkávala s emfází:

„Nejsem hodna, abych pronášela svůj úsudek. Dovol pouze, bych směla poslouchat.“

Považoval tuto raffinovanost za prostotu a miloval ji tím více.

„Tvůj muž odešel? Nevrátí se?“ ptal se potom.

„Šel do klubu a vrátí se sotva před půlnocí,“ odpověděla.

„Ustroj se a pojď se mnou,“ řekl.

„Kam?“

„Tam, kam tě tak často nutívám a kam nechceš nikdy se mnou jít. Na souper do útulného pokojíka elegantního hotelu, kde nerušení, bez obavy před příchodem tvého muže oddáme se svojí lásce.“

„Buď bez obavy, znám svého muže. Ten se nevrátí.“

„Ale komorná —“

„Je mi zcela oddána.“

„Ale přece to není to. Chtěl bych tě mít sám, docela sám, bez tohoto okolí, které mi připomíná tvoje manželství. Chci, abys byla skryta v mém náručí, jako perla v ulitě.“

Vyhověla mu tentokráte a on šlel štěstím.

Zajeli spolu do elegantního hotelu a Elisa byla spokojena, neboť nezažila dosud toho útulného štěstí, které poskytuje tête-à-tête v chambru hotelu. Přišla přímo z nejnižších vrstev do bytu Tomova a ten měl jiné kruhy než pařížskou společnost.

Zapomněla chvíli na svoji minulost a hrála si se svým okamžitým štěstím jako malé dítě.

A potom oba spítí láskou, intimitou a vínem, klesli sobě do náručí a Elise vzdor vši své chladnosti a bezcitnosti prožívala okamžiky hlubokého blaha, které dovede překlenouti propast minulosti a výčitek svědomí.

Pak, když vycházeli ze chambru, znaveni blahem a láskou, ona zahalena v plášť, a on veda ji za oblý loket rukou dosud se chvějící, pravila tiše:

„Víš, co bych si přála, Maurici?“

„Vyplním vše, Eliso,“ odpověděl.

„Chtěla bych prožítí večer ve veselé společnosti, ve společnosti umělců a dam polosvěta. Nebyla jsem tam dosud nikdy.“

Maurice se zamyslel. Nebyla mu příliš vítána tato prosba, neboť on sám nenáviděl prostřednost pařížských umělců a jich dámiček. Ale vzpomínka chvil právě prožitých byla příliš mocna, než aby mohl odepřítí.

„Přeješ-li si toho, mohu ti vyhovět. Mám pozvání do intimní společnosti, kde se scházejí umělci, elegantní cocotty, ale také muži s palmovým frakem a řády.“

„Právě něco takového bych si přála. A budu tam moci jít s tebou?“

„Pravila jsi sama, že jsi neznámá v pařížské společnosti.“

„Ovšem. Můj muž chodí skoro výhradně mezi Angličany.“

„Dobře — ostatně, jsou to lidé diskretní. Budou dokonce rádi, že přijdu jednou mezi ně.“

„Jak jsi hodný! A kdy bude toto soirée?“

„Ve středu.“

„Ach! Jaká to náhoda! Zrovna ve středu má můj muž důležitou schůzi v klubu.“

Rozloučili se s ujištěním nekonečné lásky a Maurice té noci napsal jednu ze svých nejkrásnějších básní, za niž dostal potom cenu Akademie.

VI.

MAURICE.

Elisa nepatřila k ženám, které se rozčilují. Rozčilila se třikrát ve svém životě. Když jí svedl Alexandre, když měla onu bouřlivou scénu se svou matkou a když jí umřelo dítě.

Tyto tři scény naprosto vyhladily veškeré její lepší city z jejího srdce.

Proto také byla toho daleka, aby očekávala onu

středu, ve které měla být uvedena do společnosti, která v Paříži znamená svět, s rozdechvím.

Hlavní rys povahy, který ovládal Elisu, byl fatalism. Byla přesvědčena, že by marně bojovala s osudem a také s ním nebojovala.

Kombinovala pouze.

Chtěla provést dva manévry: jeden s Tomem, druhý s Maurice.

Nejdříve získá milion franků od Toma, vlastně od sira Francise, kterého dohromady vyplení. Pak, majitelka milionu, který sice v Paříži nic neznamená, ale přece je základem k dalšímu bohatství, opustí Toma a pomocí Maurice Barněsa dostane se do společnosti, kde bude pravé loviště pro její tížďost.

Nebyla lačna titulu a hodností. Nechtěla se stát proslulou jako milénka ministrova, maitressa generála.

Byla pouze lačna peněz.

Nevěděla sama, co s nimi bude dělati, až je získá. Neměla žádných přání, leda snad ono, nemožné a nesplnitelné, aby mohla vzkřísiti svoje dítě.

Nebyla lakomá, nechtěla hýřiti. Chtěla mít pouze peníze, bohatství ohromné, domnívajíc se snad, že záře zlata zjasní stíny její minulosti.

A Elisa, ať byla jak chtěla, nemohla stále zapomenouti na ono hrozné zklamání, způsobené jí Alexandrem, na smrt matčiny a na ony dny, kdy se živila vlastním tělem.

Byla lepší, než se sama domnívala, ale osud ji hnal neúprosně na jinou dráhu.

Nebylo obtížné, dostat Toma ve středu z domu. Tento surový, bezcitný, bezohledný muž měl srdce rozděleno mezi dvě ženy. Elisou, kterou miloval slepě, oddaně jako otrok a Sylvii, která takto milovala zase jeho. Čím více pozoroval chlad, vanoucí z chování Elisy, tím více ho přitahovala Sylvie. A byly hrozné okamžiky pro tohoto zločince, kdy měl strach, že přijde o obě.

Bledá, fádni, plavovlasá Sylvie byla rafinovaná stejně jako Elisa, ač neměla té vypočítavosti. Několik dnů ji podezříval z nevěry a ve středu, onu památnou pro Elisou středu, obdržel anonymní dopis, ve kterém mu přítelkyně Sylvie sděluje, že toho večera má jeho milénka dostaveníčko.

Tom zapomněl na chvíli na Elisou a pod záminkou, že půjde do klubu, omluvil se pro celou noc. Elisa věděla dobře, že se se Syvií smíří a noc s ní stráví.

Byla tedy volna a po deváté hodině seděla již s Mauricem v komfortablu, který ji odvezl do hotelu Ancona, onoho malého intimního hotelu, který byl přístupen nejslušnější společnosti a který byl přece jevištěm horších orgií než kterýkoli pověstný hotel jiný.

Nevelká, ale vybraná společnost uvítala Maurice s jásotem.

On, básník „Znaveného jitra“ a „Perversní touhy“, a při tom tak pověstný cudný, objeví se na

jednou ve společnosti veselých žen a k tomu s milenkou.

Odkud přišla? Kdo byla? Nevěděl to nikdo.

Nebyla to přece grisetta z latinské čtvrti, k tomu byla málo naivní, Nebyla to dáma z polosvěta, neboť jí scházela distinguovanost. Nebylo to počestné děvče, neboť nepila hltavě šampaňské.

Ale neptali se dlouho po původu jejím. Byla milenkou Mauriceovou, a to jim stačilo.

Byli dva mužové ve společnosti, kteří ji zajímali. Oba rozdílní věkem a chováním.

První z nich byl malířem a jmenoval se Steinfest. Pocházel z Lotrinsk. Zajímavá hlava umělce čtyřicátníka předčasně stárnoucímho. U malíře bývají toho vinny modelly. U Steinfesta nebylo tomu lépe. Ale přece hlava zajímavá, jak ze žuly vytesaná, s upřímnými očima a ušlechtilým rty.

Elisa nevěděla, co ji táhne k tomuto muži. Snad to byl její fatalismus, který autosuggescí ji určoval cestu. Nebažila po lásce ani po požitcích těla a intelligence ji také nevábila.

Druhý muž byl mladý hoch, typu ženy. Bylo mu sotva dvacet let, sporý vous vyrážel na hořném rtu, tváře byly zbarveny ruměncem nezkaženého mládí, oči se jiskřily touhou po životu. Jmenoval se Léon Marteau a byl žákem Steinfestovým.

Měla Elisa určitý cíl před očima, když úmyslně si vyhledala místo vedle těchto dvou tak různorodých mužů?

Nikoliv.

Byla opět vedena svým instinktem, který jí byl ukazatelem všech její činnů.

Maurice měl sice velmi rád Elisu, avšak ku podivu, tento pěvec lidské vášně byl ve věcech lásky tak naivní, že nezpozoroval intriky Elisiny.

Souper bylo velmi veselé, neboť každá z přítomných dam hleděla se zalíčit populárním básníku, a muži nechtěli zůstat za nimi pozadu.

Tak se stalo, že Maurice byl zatažen do víru veselé společnosti a Elisa osaměla s oběma malíři, kteří byli pohřženi právě do odborného uměleckého rozhovoru.

Steinfest seděl na tabouretu a vykládal Léonovi spornou otázku malířské techniky. Marteau pak po volném způsobu umělců polo ležel na křesle, hlavu máje na zad nachýlenou. Snad také požitek vína zavínil tuto ležérnost.

Elisa přišla k nim, nepozorována Steinfestem a postavila se pod palmu za zády malíře, hledíc upřeně na Léona.

Pozoroval ji hned a tváře jeho zčervenaly.

Od té doby neslyšel výkladu svého mistra a nespustil zraků se svůdné postavy Elisiny.

Pozorovala dobře, jak se mu dmula rozčilením prsa, jak jeho chřpí se rozšiřovalo a krevnaté tučné rty svíraly jako k polibku.

Hleděla na něho skoro patnáct minut a potom se přistihla při něčem, co jí zarazilo.

Srdce její počalo bouřně bít.

Snad to byl počátek lásky?

Ano, nebylo pochyby o tom.

Poprvé od onoho okamžiku, kdy se mocně zachvěla pod objetím Alexandrovým, cítila toto hnutí srdce.

Žena, jako Elisa, nepřemýšlela o důsledcích.

Rozzlobena, že se vrací cit, který doufala, že je nadobro pohřben v ruinách minulosti, a zase blažena nad tím, že jí příroda neodepřela nadobro onen pocit, který ženám jejího druhu odepřen bývá, odhodlána podlehnouti citu tomu, propukne-li v mocnou vášeň, držela se křečovitě sloupu, na němž stála palma, aby neztratila rovnováhu.

Ale vzdor tomu zachovala si tolik klidu, že po skončení přednášky položila ruku na rameno Steinfestovo a pravila úlisným hlasem:

»Jak jsem vám zavázána, mistře, za ta slova! Dovedete vykládati tak jasně a určitě, že i já, pouhá diletantka v malířství, jsem tomu porozuměla.«

Netušil, že neslyšela z jeho hovoru ani slova, ale cítil ješitné uspokojení, že mu bylo porozuměno.

Usedli proto jako staří přátelé do kouta salonku, ona těsně vedle Léona, takže se nohy jejich dotýkaly, a Steinfest horlivě počal vykládati o moderních proudech malířství.

Tentokrát hleděla naň upřeně, neboť jí stačilo, že položila nenápadně ruku na Léonovo rameno a cítila chvění se jeho těla.

Po chvíli vznikl hluk ve společnosti. Maurice, ten chladný Maurice, odložil konečně svou upjatost a rozohněn vínem, obdivem a lichocením žen,

podlehl nátlaku a slíbil, že bude recitovati několik básní z posledního svého cyklu „Láska noci“.

Jak bylo vitaným Léonovi i Elise, když s jásotem byl přijat návrh, aby byla shasena světla, aby k recitaci vznikla noční nálada.

Nikdo nepozoroval, že Léon a Elise se uchýlili do zadních řad společnosti.

Byla shasnuta světla, nastalo ticho, a Elisa chopila se ruky rozvášněného mladíka.

Vtáhla ho do výklenku okna, kde byli úplně zahalení plyšovou záclonou, a bez dalších praeludíí mocnou touhou těla dávno mrtvého a nyní probuzeného k novému, bouřlivému životu přivínila se k němu.

Nezdráhal se.

Byl opojen tímto útokem mladého, bujného těla a podával se vzbouřené krvi.

A zatím co Maurice, netuše nevěru ženy, kterou tolik miloval, se zápalem u něho nezvyklým recitoval svoje verše, nad nimiž byly dámy u vytržení, líbal Léon, nalézaje se v šílené závratí, ženu, jejíž minulost neznal.

„Poslední moje verše!“ oznamoval Maurice a v týž okamžik šeptal Léon Elise:

„Chci, abys dnes byla mou!“

Přitiskla se k němu místo odpovědi a on ji políbil na ústa.

„Pojď, prchneme spolu do mého bytu. Miluješ Barněsa?“

„Nemiluji ho!“ pravila pevně. „Nevzpomenu na něho. Miluji jen tebe. Kde bydlíš?“

„U mistra Steinfesta.“

Zachvěla se, nevědouc proč.

„Co tomu řekne Steinfest?“

„Ponechává mně úplnou volnost. A potom — ženy jsou mu lhostejny. Ale — co Barněs?“

„Co mi na něm záleží! Opustím ho — nemluv o něm.“

Po chvíli byla rozžehnuta světla, při čemž se ukázal mnohý podezřelý nepořádek na šatech přítomných dam. Elise nalézala se již mezi posluchačstvem a tleskala šíleně.

Ale Maurice nemohl se k ní dostat.

Dámy ho vzaly mezi sebe a musel jim vypravovati o tom, jak tvoří exotické svoje verše.

Této chvíli použila Elisa a načrtla v toaletě několik řádků: „Onemocněla jsem a nechťc tě rušiti, odjela jsem domů. Napíš ti, kdy budeme moci spolu mluvit.“

Pak zmizela a Léonův odchod nikdo nepozoroval.

A když později v noci číšník doručil Mauriceovi její dopis, byl tento přesvědčen, že Elisa uprchla ze žárlivosti, a jeho ješitnost, dnes tak náhle probuzená, vehnala mu krev do tváře.

VII.

LÉON.

Druhého dne k večeru seděla v útulném, elegantním atelieru Steinfestově veselá trojice.

Léon, vpíjeje se svými zraky v postavu Elisinu, neměl mnoho slov.

Za to Elisa, zapomenuvší na stíny minulosti, byla jako čtveračivé děcko, které dosud nepoznalo světa. Nalévala čaj oběma mužům, s roztomilým úsměvem, jakoby se mu byla učila v prvním salóně pařížském, a Steinfest, tento přísný muž, který považoval ženu za nutné zlo, které by mělo být vymýceno s povrchu zemského, usmíval se blahosklonně k tomuto rodinnému životu a dovolil dokonce, že si mu Elisa sedla na klín a políbila ho na čelo.

Čtrnácte dnů trvala tato idylla, a během této doby se city všech tří osob v dramatě súčasných dostaly do nového stadia.

Léon se v té době zamiloval k šílenství. Byl mlád, ale vzdor tomu zažil celou řadu milostných dobrodružství. Ale všechna nechala jeho srdce chladným. Miloval ženy pro okamžitý požitek a opouštěl je, když se dostavila fyziologická reakce.

Elisa byla první ženou, kterou opravdu miloval. Jak rozkošny byly pro něho dny, jak opojnými noci. A v tomto šílenství nastávaly pro něho chvíle pochyb. Nežáril na minulost Elisy, ale na její budoucnost. Bude ho mít ráda stále? Neopustí ho? Může být milencem této ženy, které nemůže poskytnouti luxu?

Často v noci se vztýčil, leže vedle ní na loži, a v matné záři noční lampy hleděl na alabastrové tělo krásné ženy. A tu noční stíny vkrádaly se jako pochyby do jeho duše.

Nabaží-li se ho Elisa, co se s ním stane? Bude moci žít?

Nebyl dosud mužem, zoceleným zklamáním a bojem se životem a neodolal teskným obavám. Zabořil hlavu do polštářů a plakal jako malé dítě.

Byl by plakal ještě více a zabořil křečovitě ruce do vzbouřené hrudi, kdyby byl mohl nahlédnouti do duše Elisiny.

Opustila Toma, opustila Maurice, aby se oddala Léonovi, hochu sotva zmužnělému. Opustila i svoje plány se sirem Francisem, opustila i svoje záměry soukromé, jimiž se zabývala bez vědomí Tomova.

Proč asi?

Protože zase po dlouhých letech slyšela své srdce tlouci při pohledu na muže.

Oddala se bláhové domněnce, že teprve nyní se dostavila u ní pravá láska a byla by obětovala všechno na světě, i svoje fantastické illuse o bohatství, kdyby tomu tak bylo.

Ale bylo to klam. Bylo to okamžité vzbouření nervů.

Po čtrnácti dnech počala zivati, když ji oba muži nepozorovali.

Počala chápat, že neopustila Maurice a Toma, aby se nudila s tímto nedospělým hochem a stárnoucím malířem.

A přece stále neměla tolik odvahy, aby je opustila náhle a přervala idyllu, která se stávala nudnou. A vzdor vši své bezohlednosti nemohla viděti, aby se zakrvácelo srdce Steinfestovo.

Neboť Steinfest se zamiloval šíleně do Elisy. Ano, tento stoik, tento nepřítel žen, chladný a rozvázný, jehož krev nerozhřála ani jediná modelka, byl stála před ním nahý v nejsvůdnější pose, pojednou se stal mladým ve svém srdci a zahřel šílenou láskou ku sličné ženě.

Pozorovala to dobře, a rozplameňovala mimo-děk jeho lásku tím více, poněvadž Léon na mistra nežárlil a ona se chovala ku Steinfestovi jako ku starému příteli.

Líbala jej často podle zvyku prvním dnem zavedeného a cítila, jak se chvěje celé jeho tělo. A když mu sedla na klín, svírala se křečovitě jeho ramena, chtějíce ji obejmouti.

Když odcházela večer do Léonovy ložnice, tu viděla dobře, jak Steinfest bledý a chvějící se opíral se o podstavec sochy, nechtě se žárlivostí.

Jak se smál démon v jejím srdci! Jak jste slabí všichni muži! Mé bílé tělo, jež mělo tolik mužů v náručí, jež společnost provlekla všemi brlohy neřestí, to tělo dostačí, abyste se třáslí všichni šílenou touhou!

A toťo vědomí dovedlo umřítí v ní každý*lepší cit a jistota snadného vítězství činila z ní bezohlednou, krvelačnou bestii.

Často to v ní všecko volalo, aby si ztropila z těchto dvou mužů bezohlednou hru, poddala se Steinfestovi a zničila tím Léona.

Ale nudila se. Byla syta této hry věčně se opakující, při níž změna neznamenala nic, než nová jména.

Toužila po tom, aby se mohla vzrušiti, aby mohla k velkým činům vzpružiti své otupělé nervy. A k tomu byli slabí oba, Steinfest i Marteau.

Litovala nyní, že podlehla okamžitému vzbouření svého srdce a opustila Toma a Maurice, jež tak snadně klamala, jednoho s druhým.

Byla pevně odhodlána utéci a vrátiti se k Tomovi.

Nemohla tak učiniti ve dne, poněvadž byla stále obklopena oběma malíři a ona se chtěla vyhnouti éclatu. Nezbylo, než uprchnouti v noci.

Měla připraveno vše, neboť se přistěhovala k Léonovi nenadále, v jedné šatech, bez zavazadel.

Naposled objala Léona, a když on usnul, znaven jsa vášní, vstala zvolna, tiše s lůžka, oblékla se do šatu a brala se ven.

Když přišla k salonu, který ležel před ložnicí, zarazila se. V měsíčním svitu, dopadajícím sem širokými okny, uzřela Steinfesta.

Seděl na divanu, polořeže, nehybně, jako strážce harému a upíral oči na dvéře ložnice. Věděla hned, že zde tráví, zžírán jsa bezděčnou žárlivostí, každé noci.

Vstal jako pružinou vymrštěn. Stáli proti sobě nehybně drahnou chvíli.

Konečně vyrazil ze sebe:

„Kam jdeš?“

„Odcházím,“ odpověděla klidně.

Pokročil proti ní.

„A nevrátíš se?“

„Ne.“

„Miluješ přece Léona?“

„Nikoliv. Nikdy jsem ho nemilovala.“

Zasípěl. Prsa se mu sevřela.

„A já to netušil!“ pravil tiše.

Hleděla naň s obdivem. Nevěděla, že ji tolik miluje.

„Buďte zdrav!“ pravila a podávala mu ruku.

„Neodcházej takto,“ pravil prosebně a chopil ji za rameno.

„Co chceš?“ zvolala prudce.

Zápasil chvíli s dechem.

„Mám tě tolik rád;“ křikl tak, že se lekl vlastního hlasu. „Tak neskonale, . . .“

„Vím to,“ odpověděla nervosně, majíc obavu, aby se Léon nevbudil. „A co dále?“

„Chci, abys byla mou!“

Zasmála se hlasitě.

„Směješ se mé lásce?“ zasípěl a chopil ji prudce za obě ruce, že se zachvěla bolestí.

Věděla, že nesmí ho zamítnouti příkře, aby se mohla dostatí odsud.

„Nesměju se. Ale musím domů. Byla jsem zde tak dlouho . . . Také já mám obchodní záležitosti. Miluješ mne — je-li to pravda, propusť mne.“

„A ty? Miluješ mne také?“

„Což netušíš, že odcházím jen proto, abych nemohla klamat Léona?“

Chytil ji vášnivě oběma rameny a přivinul ji k sobě.

„Opravdu?“ zvolal. „Tedy jsem se neklamal? A Léona jsi nemilovala?“

„Nikdy!“

„Proč jsi se stala jeho milenkou?“

„Byl to okamžitý záchvat citů!“

„Ani nevíš, jak jsem šťasten. A nyní — pojď se mnou!“

„Kam mne vedeš?“

„Do mé ložnice . . . Pravila jsi, že mne miluješ . . . Chci toho důkazy!“

Věděla, že nemůže odporovati, aby nevbudila jeho nedůvěru. Nerada, váhající, šla s ním, a netušila, že zatím se pootevřely dvěře Léonoy ložnice.

Po hodině odcházela zmatená, rozrušená vášní stárnoucího muže, nevědoma dalšího svého osudu.

Tiše sběhla po schodech, dala si otevřítí dům a rychle pospíchala šerou ulicí, doufajíc na křižovatkce naléztí povoz.

Právě se odchýlila s chodníku na dlažbu ulice, aby přešla na druhou stranu, když před ní, pouze ve vzdálenosti několika kroků kmitl se vzduchem bílý předmět a těžké tělo dopadlo s výše čtyř poschodí na dlažbu.

Klesla na kolena leknutím a chvěla se po celém těle.

Bála se otevřítí oči, neboť tušila dobře, že je to Léon.

Byla jako opilá, když konečně se jí podařilo vstáti.

Obrátila rychle hlavu v pravo, aby nemusila zřítí toto hrozné divadlo. Ale zahlédla přece mrtvolu v tratolišti krve.

Byl to ubohý hoch, který slyšel její rozmluvu

se Steinfestem a vyčkal odchodu Elisy, aby si vzal život.

Pak sebrala veškeré síly a pádila, nestarajíc se o to, co se stane dále s mrtvolou, směrem k boulevardu.

O druhé hodině noční vešla do bytu Tomova, jakoby byla před chvílí odešla na procházku.

„Kdes byla?“ ptal se Tom vztýčiv se na loži.

„Za obchodem!“ odpověděla krátce a s hořkou ironií výrazu.

„Nepodařil se?“

„Nepodařil. Co dělá sir Francis? Neodjel do Anglie?“

„Neodjel. Touží stále po tobě. Je nejvyšší čas, abys se chopila věcí.“

„Učiním tak. A nyní si lehnu. Jsem unavena.“

Nastala pauza.

„Kam jdeš?“ řekl Tom pozoruje ji bedlivě.

„Do své ložnice.“

„Proč ne ke mně?“

„Jsem znavena.“

„Přicházíš od milence?“ zvolal hrozivě.

„Ne — ale —“

„Tedy pojď ke mně!“ naléhal znova. „Nebylas u mne plné tři neděle!“

„Nech mne na pokoji!“ zvolala zlostně. Zdálo se jí profanací spočinouti v náručí tohoto muže, zatím co venku na chladné dlažbě leží rozříštěná mrtvola Léonova.

Ale jeho se zmocnila zuřivá touha mlít tuto ženu a neptal se ani, kde byla plné tři neděle.

Mohl se domnívat, že sdílela společnou domácnost s jiným milencem, ale žádost smyslného požitku přemohla žárlivost.

Neposlouchala ho, jako v extasi opírajíc se o okraj stolu. Zavřela oči, aby neviděla onen příšerný obraz před sebou. Ale když je zavřela, nezmizela hrozná vidina. Obraz Léonův zmizel a před jejím duševním zrakem rozprostřela se obrovská rudá skvrna. Krev Léonova.

Chvění se zmocnilo jejího těla.

Nohy jí vypověděly službu, srdce bilo nepravidelně.

A v tento hrozný okamžik, kdy poprvé snad v životě ztratila vládu sama nad sebou, přiskočil k ní Tom a sevřev ji do železných svých ramen, odnesl ji jako děcko na lůžko, kde po třetí této noci spočinula v objetí muže.

Zmocnil se jí hnus nad tímto aktem, který jen zvyšoval její duševní utrpení, ale byla slába, aby odporovala.

Vzbudila se ráno s třešticí hlavou, ale opět klidná a zocelená.

Veškeré lepší city byly zapuzeny z jejího srdce.

VIII.

STÍNY MINULOSTI.

Uplynuly dva roky a Elisa stoupala po společenském žebříku pařížské společnosti, který je tak nedostupný talentům a dostupný energickým,

bezohledným lidem, kteří dovedou ostatní se stupňů žebříku shoditi.

Znamenitě se jí povedl obchod se sirem Francisem.

Tento starý Angličan, kterému se zhnusila Anglie a který přišel do Paříže užívat na stará kolena všeho, čeho po šedesát let neužil, zamiloval se do sličné ženy k šilenství.

Tato šílená láska se nejevila erotickými frásami nebo nesmyslnou koupí brillantů, ale pozitivní nabídkou k sňatku.

Kdyby byla bývala Elisa samostatnou, nebyla by váhala ani chvíli, stát se ženou lordovou. Byla by se s ním odstěhovala do Anglie, sdílela s ním zbývající část jeho života na osamělém zámku skotském, a není vyloučeno, že by se z ní byla snad stala dokonce žena slušná, byť už ne poctivá.

Ale byl zde Tom, byl zde jeho společník Artur, který v skrytu řídil nitky tohoto divadla -- byli to lidé, kteří by jí byli bez ostychu potrestali za její věrolomnost.

Byla odsouzena k tomu kráčet po cestě, kterou nastoupila svým útekem z Charentonu.

Několik dnů po svém návratu od Léona dospěla Francisovi.

Žil v samotě tento podivínský Angličan, maje u sebe pouze starého sluhu, v osamělé vile na cestě do Auteuillu, spořádaje nesmyslné sny o štěstí po boku Elisy.

Jeho radost neznala mezí. Druhého dne přijal návštěvu Elisy a učinil jí znova nabídku sňatku.

Odmítla, líčíc svůj původ a nechut před Anglií. Ale nabídla mu, že se stane jeho milenkou.

Souhlasil, neboť se mu jednalo pouze o to, aby se stala jeho a na formě mu nezáleželo.

Nabídl jí čtyry miliony a slíbil, že jí dá upsati další dva, bude-li jeho milenkou po dva roky.

Vyhověla této nabídce po malém zdráhání a nežádala ani úpisu. Věděla dobře, že tato suma je v zlatě a v cenných papírech snadno prodejných uložena v pokladně lordově.

Přistěhovala se k němu po několika dnech a celý týden prožíval starý muž štěstí, po kterém tak dlouho bažil.

A tu se stalo to, co tato trojice tak dlouho přpravovala.

Jedné noci byl ve spánku omámen chloroformem, ze kteréz narkosy se více neprobudil.

Lkající Elisa sdělila soudní komisi, že její milenec byl raněn mrtvicí, a poněvadž lékař lordův po delší čas konstatoval zkrnatění cév, nebyla mrtvola pitvána.

Soudce ještě galantně vyslovil Elise účast nad tím, že sir Francis nezanechal poslední vůli, v železné pokladně bylo nalezeno dvacet tisíc franků a za půl millionu neprodejných akcií, a tím byla skončená nová etapa Elisina života.

Po této události oddělila se Elisa od Toma a jeho společníků. Tom zatím se dostal úplně do vlivu Sylvie a Elise osamotněla.

Chtěla tomu sama.

Vzdor vši víře v osud, který ji hnal neúprosné v před, dřímalo v ní cosi, co ji hnalo výš a výše.

Nebyl to pud po duševním povznesení, ale touha, aby se dostala do vrstev, které by jí dodaly lesku a ona mohla bez váhání zapomenout na svou minulost.

Byly to právě stíny minulosti, které ji občas pronásledovaly.

Tři obrazy, vidiny hrůzné a divoké, zjevovaly se jí čím dál tím více.

Umírající matka, její dítě, jediná bytost na světě, kterou měla opravdu ráda, a roztrfštěný Léon.

Ale vzdor tomu, nebo právě proto, připravovala další svůj pochod životem chladně a bezohledně.

Nepochybovala o tom, že se Maurice Barnès vrátí, až bude volnou.

Učinil tak, ačkoliv to nebyl již ten Maurice, který ji tehdy uvedl do společnosti, ve které se setkala s Léonem a Steinfestem.

Hráz nepřístupnosti byla jednou prolomena a Maurice hltavě pil z číše rozkoše, kterou mu pařížské ženy samy podávaly. Elisa neovládala sama jeho srdce, ale přece na ni nezapomněl a on také jí podal pomocnou ruku, když vlastními salony vstupovala na kluzkou půdu pařížské společnosti.

Elisa potřebovala několik hvězd, které by jí, hvězdičky dosud nepatrné, dodaly lesku.

Zatím dostačili Maurice, sekretář v ministerstvu a básník, a Steinfest, proslavený malíř, sice

stará škola, ale ve Francii nezapomínají tak lehko na zásluhy.

Za nimi přišli ostatní, a v krátké době byl salon Elisin akreditován na společenské bursy pařížské.

K proslavené dámě z polosvěta patří ovšem milenec, aby měla legitimitu na parketách.

Byl zde sice Steinfest, který Elisu dosud horoucně miloval, ale nebyl takovým boháčem, jakého Elisa potřebovala, a mezi oběma stál přízrak Léonův. Steinfest dával stále sobě vinu smrti svého mladého přítele.

Mezi prvními hosty Elisinými byla osoba, která se jí výborně hodila pro tento záměr.

Byl to hrabě Thamassy, krásný muž as čtyřicetiletý, velký boháč a horlivý legitimista. Avšak tehdy ještě nevzplála horečka legitimistická a jeho přítomnost v salonech sličné kurtysány nebyla jí na újmu.

Hrabě Octave Thamassy byl ženat. Ženě děkoval za své bohatství, on ji dokonce horoucně miloval, zrovna tak jako své dvě roztomilé dcerušky. Ale jeho horká krev ho nutila k tomu, aby vedle ženy měl ještě milenku, a on říkával často cynicky, že teprve má ženu rád, když se vrací z náručí své maitressy.

Měl tedy Elisu za milenku z pouhé passe, z jakési raffinovanosti, aby neochladla jeho láska k ženě. A na štěstí hraběnka byla žena klidná, bez vášně, která se nestarala o život svého muže, nechala mu úplnou volnost a byla docela šťastna v kruhu své rodiny.

Nuže, takového milence potřebovala Elisa. Nerozhazoval bohatství plnými rukama, ale vydržoval celý její dům, takže nemusela sáhnouti na krvavý podíl ze zločinu na siru Francisovi.

Mohla být proto šťastnou, pokud hříšná žena šťastnou být může. Čeho chtěla ještě dosíci v tomto životě? Až se jí nabazí hrabě Thamassy, najde se jistě jiný milenec, který jí pomůže žít tímto způsobem. Kdy najde Elisa konečně ukojení?

Co bude mít z toho, až se stane milenkou ministra? Ukonejší nové miliony výčítky jejího svědomí? Touží snad potom po politické moci, aby mohla ovládati stát jak madame Pompadour za Ludvíka XIV.?

Snad měla tyto záměry, jak často pochod jejího myšlení prozradil. Ale snad také nechtěla sama doznati, že ukojení jejího neklidného srdce stane se teprve tehdy, až najde muže, kterého by mohla milovat a který láskou svou sejme s ní její hříchy.

Snad se domnívala, že najde takového muže teprve tehdy, až bude státi v zenithu bohatství a slávy, zapomínajíc, že srdce si nedá poroučeti a zůstává chladným vzdor hedvábí a diamantům.

Neviděl však nikdo do jejího nitra, nejméně hrabě Octave, kterému dostačilo, že měl milenkou hezkou, mladou, jsoucí zrovna v modě.

To mu imponovalo nejvíce.

Bylo právě před soirée, které pořádala Elisa

pro intimní kruh přátel hraběte, několik šlechticů, úředníků z ministerstva a umělců.

Byl podzimní večer, na ulicích již planuly elektrické svítlny, v krbu praskala dubová polena. Elisa usedla na chvíli ve svém boudoiru, vyzdobeném s jednoduchou elegancí, když jí byla oznámena návštěva.

„Mladý muž,“ pravila komorná. „Neodevzdal navštívenku, ale pravil, že ho madame zná.“

Elisu navštěvovali často malíři, žádající, aby směli portrétovat její zajímavou hlavu, žurnalisté, interviewující ji pro pikantní feuilleton, nesmělí básníci, prodávající číslované exempláře svých básní na čínském papíře. Neváhala proto a dala ho uvést.

Vešel mladý muž, as 28 roků, s bledým, vyžilým obličejem, oděný onou lacinou elegancí pařížského commis.

Vešel nonchalantně, jako starý host domu, pozdravil důvěrně a usedl proti Elise.

Vyskočila v rozpacích z křesla a zvolala:

„Kdo jste, pane, neznám vás!“

„To je dobré!“ odpověděl se smíchem, nehýbaje se s místa a zapaluje si proti všemu zvyku v boudoiru dámy cigaretu. „Ty mě neznáš, Eliso? Já jsem tě poznal na první pohled.“

Pohleděla na něho bystře, ale marně se rozpomínala na tuto tvář.

„Opakuji, že vás neznám, pane,“ řekla se vztyčenou hlavou. . . Máte-li co se mnou mluvit, sdělte

mi své jméno a především zachovávejte společenských formy.“

„Znameníť žena!“ zvolal s ironickým smíchem. „Společenské formy! Elisa Gaspardová, dcera drožkáře z Charentonu, chce míti přednášku o společenských formách,“ a rozchechtal se znova.

Elisa ustoupila dva kroky vzad, slyšíc citovati svou minulost, a instinktivně pohlédla ku dveřím, není-li tam nepohodlných svědků. Avšak komorná zatím odešla.

Její mlčení povzbudilo ho k dalšímu útoku.

„Ty mě tedy neznáš, Eliso?“ pokračoval řezavým hlasem, který jí bodal do duše. „Jak jsou ty ženy zapomětlivy! To my muži nosíme v srdci vzpomínku věčně. Věčně, rozumíš? Ach, kde jsou ty doby, kdy jsme spolu sedávali v polozbořeně besídce v Charentonu a prožívali spolu...“

„Alexandre!“ zvolala bolestně Elisa a nemohouc se přemoci, usedla na pohovku.

„Ano, Alexandre, tvůj drahý Alexandre, tvoje první láska. Ale u všech čertů, Eliso, z tebe se stala vznešená dáma! Kdo by v tobě hledal ono nesmělé, naivní děvčátko, které pak uteklo z domu...“

„Nemluv tak nahlas,“ pravila Elisa s povzdechem.

„Buď bez starostí, dovedu i mlčení, dohodneme-li se. Ale osud si s námi podivně zahrál, není-li pravda. Jsi zajisté zvědavá slyšeti historii mého života?“

Neodpovídala, ale byla by za to dala polovic

svého jmění, kdyby mezi ní a tímto mužem bylo Středozevní moře.

„Jsi bezpochyby příliš dojata tímto setkáním, že mi neodpovídáš. Nu, historie není dlouhá, ale nohatá událostmi. Když jsem tě musel opustiti — věř, že se zlomeným srdcem — nevydržel jsem dlouho v místě. Čert vem ty pařížské chefy! Když se ztratí něco v závodě, svalí to hned na personál, a já měl vždycky neštěstí, že jsem snímal jiného vinu. Nuže, už za dva měsíce jsem se vrátil domů, ku své drahé matce, kde jsem se dozvěděl, že stará Gaspardová zemřela po bouřlivém výstupu s dcerou a moje drahá Elisa že utekla. Madame Houpeová vyprávěla o tom celou historii, že jsi měla dítě a že jsi utekla s milencem. Bylo mně tehdy bolno kolem srdce, dělal jsem si stále výčitky, že jsem sám byl tvým milencem — a zatím — —“

„Byl jsi sám a dítě bylo tvoje,“ pravila temně Elisa, před kterou se tímto hovorem náhle otevřela celá propast minulosti.

„Hm — dejme tomu, že — že to dítě bylo moje. Kde je?“

„Zemřelo,“ zněla dušená odpověď.

„Aha, víme jak se to dělá!“ zasmál se cynicky.

„Mýlíš se,“ zvolala se vztekem a bolestí. „Dítě zemřelo v nemocnici na spálu.“

„Ubohý drobeček,“ pravil Alexandre pokrytecky a utřal si bavlňeným šátkem suché oči. „Co dělat? A z mé drahé Elisy stala se potom bohatá dáma!“

„O co ti tedy běží?“ odpověděla trpce. „Chceš snad na mně peníze?“

„Také k tomu dojdeme, krásná dámo,“ zasmál se surově. „Musím se přiznati, že trpím velice často úbytěmi své pokladny, hlavně od té doby, co neúprosní strážcové zákona si pojistili mou vzácnou osobu pobytem v Mazasu.“

„Tys byl v žaláři?“ zvolala Elisa a vyskočila s pohovky.

„Žádné rozhorlení, drahoušku,“ pravil chladně. „Někdo v kriminále byl, někdo tam přijde.“

„Chceš mě snad urážeti?“

„Ani mne nenapadne. Mluvím pouze pravdu. Vím totiž historii o jistém Angličanu, který dle úsudku lékařů byl raněn mrtvicí a který byl vlastně otráven chloroformem.“

„Nerozumím ti,“ řekla, a hlas se jí chvěl.

„Nehrajme na schovávanou,“ pravil tvrdě.

„Jistý dobrý a počestný muž, který se jmenuje dlouhý Tom, mně něco takového vyprávěl. Tento člověk neuzil svého milionu a je na mizině. Není taďy, neměj strachu. Expedoval jsem ho do cizinecké legie. Ale ono tajemství mi svěřil v záchvatu deliria. Byl to notný ochlasta, milá Eliso, ten tvůj milenec. Absinth pil docela bez vody, skoro jako já.“

„Chceš mne tedy vydírat?“ pravila vztekle.

„Jaké to nepěkné slovo! Přišel jsem pouze oživit vybledlé vzpomínky, krásná dámo, a prosit za malou podporu.“

„Kolik chceš?“

„To je rozumné slovo. Cífra, to je hlavní. Vezmu peníze, buď bez starosti. Ale chci něco víc.“

„Mluv —,“ zaúpěla chvějíc se úzkostí.

„Jen tři věci, docela lehké a nevinné. Především peníze, malou zálohu, abych se mohl ošatit a vypadal jako gentleman. Asi tak dvacet tisíc, to mi zatím stačí.“

„Zatím —“

„Ano. Na to ostatní dojde. Jsem přesvědčen, že s radostným srdcem rozdělíš se mnou svoje bohatství.“

„Dále —“

„Chci — rozumíš? Chci, abys mě uvedla do své společnosti.“

„Proč?“

„Chci také hrát nějakou roli. Rozumějme si, Eliso. Ty beztoho udržuješ salony jen proto, abys mohla lýt z hloupých měšťáků. To chci já také, a proto mne sem uvedeš.“

„A když tak neučiním?“

„Učiníš! Věř mi! Bylo by ti rozhodně nepříjemným, kdyby prokurátor republiky vznesl na tebe nějakou otázku ohledně sira Francise...“

„Dáble...“ zaspěla Elisa.

„Nejsem tak zlý, jak se zdám,“ pokračoval chladně Alexandre. „Ale nejsem hotov. Mám ještě třetí podmínku...“

„Nemuč mě...“

„Chci býti tvým milencem. To ti přece bude jenom rozkoší...“

Elisa, necítíc se vztekem, vrhla se na Alexandra, jako by ho chtěla zardousit.

Ale on rychlostí šelmy čilhající na kořist vyskočil a vsunul křeslo, na němž seděl, mezi sebe a Elisu.

„Přeješ si, abych šel na policii?“ zvolal sípavě. Klesla zdrcena na pohovku.

Za čtvrt hodiny po té opouštěl Alexandre dům Elisin. máje v tobolce dvacet tisíc franků a vědomí, že jeho podmínky budou splněny.

IX.

MANŽELSTVÍ.

Od té doby počaly pro Elisu hrozné dny.

Obnos dvaceti tisíc franků nebyl posledním, který putoval z pokladny Elisiny do tobolky do brodruhovy, jak také Alexandre správně byl předpověděl.

Elisa měla obavu, že její jmění se ztenčí tak, že nebude jí zárukou pro léta příští, a byla nucena vyžadovati si od hraběte Octava dosti velké sumy pod fingovanými záminkami.

Ale Octave nebyl sentimentální milovník ani generosní šlechtic. Byl to rozvázný, egoistický muž, který za žádnou cenu nepřekročil svůj rozpočet, nechtěje ublížiti ženě ani dětem. Nastaly chvíle, kdy prostě odepřel své maitresse peníze, a když konečně k vůli tomu došlo k bouřlivým výstupům, poroučel se prostě, snad rád, že našel záminky k pohodlnému rozchodu.

To ovšem bylo Alexandrovi proti mysli. Klesl již tak daleko ten ničema, že ač se stal poznovu milencem Elisiným, nutil ji do nových, výhodných liaisonů a činil jí prudké výčitky, když mu hned nevyhověla.

Ale pro Elisu bylo to opravdu nesnadno polechnouti rozkazu svého katana, neboť společnost v Elisiných salonech počala se nápadně rychle rozpadávati, a hlavně hosté, jejich peněženka byla dobře naplněna, rychle vymizeli.

Elisa pozorovala to dobře a starostliva o svoje záměry, nyní stejně ohrožené přítomností Alexandrovou, hleděla vypátrati příčinu této abstinence.

Steinfest, tento neunavný její přítel, ku kterému se počala v poslední době obraceti s důvěrou až dětiňskou, podal jí o tom po malém zdráhání informaci.

„Váš přítel Alexandre je toho příčinou.“

„Je snad jeho osoba závadnou?“

„To nikoliv. V kruzích, kam chodí umělci, nehlídá se na původ, ale na ducha. Nemá ho, ale je vaším přítelem, a to by nám stačilo. Ale je v tom něco jiného.“

„Mluvte —“ naléhala na něho.

„Řeknu vám to otevřeně. Alexandre je falešný hráč — povídá se o tom všeobecně.“

Steinfest mluvil pravdu a Elisa to ihned pochopila.

Co nyní?

Jaký východ jí zbýval z této zoufalé situace?

První poklesek jejího mládí mstil se na ní hrozně.

Muž, kterému se vzdala prvně, kterému věnovala to, co děvčeti je nejdražší, který vlastně byl příčinou toho bídného osudu, který ani miltony Francisovy, získané zločinem, nemohly zmírniti, týž člověk stal se jí dnes démonem a žene ji s neúprosnou brutalitou do propasti zkázy.

Věděla nyní pozitivně, že se něco musí státi, neboť by se z této situace stala zoufalou.

A Alexandre, vědom si své zločinné převahy, hnal věci do krajnosti.

Vynutil si vyděračskou hrozbou, že se stala Elisa znova jeho milenkou a poskytla mu oběti, které se jí vzdor vši otupělosti hnusilo.

Ale brzo ho to omrzelo a on stal se milencem Viviany, statičky z divadla Gaîté, stejně drzé jako nízké ženy, která provozovala prostituci pod záštitou svého místa, za něž děkovala pouze intimním stykům s režisérem. Stala se milenkou Alexandrovou pouze k vůli penězům, jimiž neskrblil, poněvadž považoval pokladnu Elisinu za nevyčerpatelnou.

Jednoho dne přistoupil k Elise a pravil jí to-nem imperatora:

„Zítřa přijímáš, není-li pravda?“

„Ovšem,“ odpověděla bez zájmu, netušíc, kam míří.

„Dobře. Uvedu sem Vivianu.“

„Svou milenkou?“

„Zajisté. Myslím, že to dobře víš, že si ji vydržuji.“

Neodpovídala a pohrávala si nervosně nožikem na ovoce.

„Není ti to snad vhod?“ pravil po chvíli s tupým smichem.

„Nemilují podobných vtípů. Vivianu sem nevedeš!“

„Proč, smím-li se ptáti?“

„Protože se sem nehodí.“

„K smíchu! Hodím-li se sem já —“

„Kdo ti praví, že se sem hodiš?“

„Já sám. Hodím se sem jako ty.“

„Poslouchej, Alexandre,“ odpověděla Elisa pevným hlasem. „Jsem syta tvého vyděračství. Vím, čím jsem byla, vím, že snad nejsem lepší, než tvoje Viviana. Ale aspoň zachovám decorum. Viviana není dáma z polosvěta, ona stojí hluboko pod ní a proto sem nesmí.“

„A já pravím, že sem přijde.“

„Pak ji dám vyvést.“

„Zkus to. Učiniš-li to, vyvedou za hodinu tebe, ale policisté.“

Vrhla se na něho s nožikem v ruce, nevědouc, co činí, ale Alexandre odrazil brutálně tento útok, takže padla na pohovku.

Když odešel, cynicky se posmívaje jejímu malomocnému vzteku, řekla si, že tato situace musí býti rázem zjasněna.

Nebyla si vědoma jakým prostředkem. Poře-

bovala nutně rozumného a oddaného rádce. Ale kde ho naléztí?

Vzpomněla si na Steinfesta.

Věděla, že ji miluje a že ho její doznání zdrtí. Ale nemohla si pomoci. Byla si bližší než láska k Steinfestovi.

Když se jednou odhodlala, neváhala déle a jela k malíři.

Byl překvapen, když mu ji oznámili a ještě více, když mu řekla v hlavních rysech, co bylo nutno. Aféru se sirem Francisem vylicila jako podezření, vyvolané jejím bývalým milencem Tomem za účelem vydírání a zamlčela též, že je nyní také milenkou Alexandrovou.

Ulehčilo se jí, když dokončila tuto trapnou zповěď a sedíc s řádnou rozčilením se vlnícími na pohovce, pohlížela s napětím na Steinfesta, procházejícího se nervosně po atelieru.

Chodil tak dlouho, pohlížeje chvillemi na Elisy. Byla obzvláště krásná s rozbouranými řádnou a zruměněným obličejem.

Bylo patrné, že bojuje těžký boj ve své duši a že váhá se vysloviti.

„Vím, že jste v zoufalé situaci, Eliso,“ pravil, těžce oddychuje. „Schází vám muž, který by vás hájil. Jste bez milence právě. Vím, že mě nemilujete, že jste se mně tehdy před léty poddala buď z rozmaru neb z nutnosti. Ale to navadí. Snad jsme uklidnění oba od té doby. Mám tedy návrh: staňte se mou ženou a já vás zachráním.“

Očekával, že se vzepře neb aspoň bude váhati.

Ale nebylo tomu tak.

Vstala klidně, skoro s radostným vzrušením a podala mu ruku.

„Chci býti vaší ženou,“ pravila prostě. „Nemiluji vás, ale vážím si vás a chci vám býti vděčnou. Jsem syta tohoto života. Snad po vašem boku bude ze mne řádná žena.“

Sevřel ji radostně v náruč a ona cítila opravdu chvíli klidné vzrušení, skoro čisté a zušlechťující.

Druhého dne přivedl Alexandre opravdu Vivianu do cerclu. Salon byl navštíven velmi četně, bezpochyby příčiněním Steinfestovým.

Proti očekávání Alexandrovu nevznesla Elisa menšího protestu proti Vivianě. Přijala ji chladně, ale vlídně.

Alexandre byl přesvědčen, že jeho hrozba působila.

Zasedli ke kartám, ale Steinfest nehrál. Nebylo to nápadné, protože nehrál nikdy, ačkoliv býval před léty dobrým hráčem.

Alexandre netušil, jak bystře je Steinfestem pozorován.

Byla jedna hodina v noci, když Steinfest přistoupil k Alexandrovi a položil mu pádně pravici na rameno.

„Pojďte se mnou do vedlejšího pokoje,“ pravil pevně.

„Proč?“ zvolal Alexandre zaražen.

Steinfest se nahnul k němu a pravil mu do ucha:

„Pro pikovou dámu.“

Alexandre zbledl. Věděl dobře, že piková dáma byla zaměněna jinou kartou.

Zachvěl se a s omluvou vstal.

„Milý pane,“ pravil mu Steinfest, když vešli, „vy okamžitě i se svou milenkou opusťte tento dům.“

„Snad tak učiním,“ pravil Alexandre vzdorně, „ale pak neušetrím Elisou. Jste bezpochyby také jedním z jejích milenců. Snad vám to nebude jedno.“

„Nechte si vyhrůžek, pane! Vím vše. Znáám původ Elisy, ale na ten bude okamžitě zapomenuto, jakmile prohlásím, že je Elisa mojí nevěstou...“

„Dáble —,“ zaskřípal Alexandre zuby.

„Co se týče vaší hrozby aférou Francisovou, učinil jsem včas patřičné kroky na policii, abych zvěděl pravdu, než nabídnu Elise svou ruku. Ujišťuji vás, že jste byl mystifikován. Dlouhý Tom zemřel před čtrnácti dny ve vojenské nemocnici v Casablance a doznal, že obviňoval Elisou neprávem. Protokol o tomto výslechu je deponován u policejního ředitelství, departement osmý. Je-li líbo, přesvědčte se o tom —“.

Steinfest mluvil nazdařbůh, ale věděl dobře, že Alexandre bude se sstřežení informovat se na policii.

„Vy však, milý pane, jste podezřelý z falešné hry a já jsem hotov to dosvědčit. Jen z ohledu k Elise jsem hotov povolit vám klidný odchod a žádám vás, byste okamžitě i s Vivianou se vzdálil.“

Alexandre zafal pěstí, až klouby praskaly.

„Jsem přemožen,“ pravil potom, nutě se k úsměvu. „Ale nevzdávám se pole. Ustupuji, abych se vrátil.“

A odešel z pokoje.

X.

PRESIDENT.

Za tři neděle po této události slavil Steinfest s Elisou sňatek ve vší tichosti. Teprve, když manželé odcestovali do Pyrenejí, vešla tato událost ve známost uměleckého světa, kde vzbudila všude údiv, protože Steinfest nebyl mlád a jeho náklonnost k Elise nebyla skoro nikde známa.

Svatební cesta a pobyt v Pymontu patřily k nejšťastnější době rozbouřeného života Elisina. Jakýsi spokojený klid se rozhostil v jejím srdci, které sice nebylo pro oddaného jejího manžela, avšak nepatřilo jinému.

Připadala si v lázních jako počestná dáma a chovala se docela decentně, že Steinfest počal věřit i v její rehabilitaci.

Stárnoucí malíř vůči hledě omládl a choval se k své mladé ženě jako otec k dceři. Vyplnil každé její přání, mazlil se s ní jako s děčkem a ona v těchto chvílích, kdy opravdu se cítila dobrou a oddanou, byla něžnou vůči svému manželovi, že on byl na pokraji štěstí.

Po šesti nedělích vrátili se do Paříže a Elise se počala nudit.

Nyní, když byla před veřejností i před svým svědomím rehabilitována, když krvavé obrazy matky, dítěte a Léona vybledly, počala se nuditi.

Cítila, že její život nyní, když vděčnost ku Steinfestovi se zmenšila, ano vymizela, musí dostati určitý směr, aby nebyl tak neskonale prázdným.

Naděje, že se setká na své dráze životní s mužem, kterému by mohla cele, tělem, srdcem a duší náležeti, pomalu uhasínala.

Dnes, kdy mohla s hrdostí pozvednout hlavu jako zákonná choť malíře, umělce, člena akademie, nespokojila se s touto legitimní hodností a bažila po bohatství, po zlatě, po vlivu.

Steinfest musel s ní navštěvovati plesy prvních veličin státu, aby se mohla pokochati oficiálním leskem a vejíti ve styk s diplomaty. Činil tak nerad, byl by raději chtěl své mladé štěstí skryti v šeru domácího krbu, ale nedovedl odolati jejím prosbám.

Maurice Barrès zatím postupoval v přízni žen, v úřadu i v kariéře diplomata. Mluvilo se o něm jako o veličině velmi slibné a každý v něm viděl budoucího ministra.

Vtipný Fauchon sice spáchal na něho epigram, že stoupající balon byrokrata odhazuje poesii jako přítěž, ale to Mauriceovi nevadilo. Odhodil idealism poety, aby těžil ze hmotného světa.

On to byl, který protežoval všude Elisu a představil ji dokonce prezidentovi v plesu, pořádaném k počtě anglického velvyslance.

Jak se zachvěla řádra Elisy, toho prostého, osudem štvaného děvčete z Charentonu! Viděla se v duchu, jak prchá od prahu, za níž skonává matka, ona, štvaná osudem, stávajíc se hříčkou prvního pobudy, který ji hladovou dovede k nejbližší krčmě na večeri.

A dnes táž Elisa je představena prezidentovi, representantu říše!

„Líbila jste se prezidentovi,“ zašeptal Maurice později Elise.

Zarděla se mocně.

„Opravdu?“ pravila nesměle.

„Zajisté. Myslím dokonce, že jste učinila na něho mocný dojem. President je tajný hříšník,“ pokračoval Maurice s tichým smíchem, „ani byste netušila, co vše se o něm vypravuje. Mnohá žena zná dobře tajnosti paláce elysejského. Byli jsme dobří přátelé, není-li pravda, Eliso? Budete-li mítí vliv, nezapomeňte na mne.“

Nenalezla slov, aby odpověděla k tomuto proctví, ale stískla mu ruku.

Od té chvíle zapomněla na Steinfesta, na rodinné štěstí po jeho boku, na vděčnost i na minulost svou, zkrvavenou smrtí Léonovou. Myšlenka, že by se mohla státí milenkou prezidentovou, že by snad mohla mítí vliv na historii Francie, ovládla ji suggestivní silou docela.

Ale president nedal o sobě slyšeti.

Již se vzdávala tohoto blahého snu, aby se utěšila vědomím, že to byla pouhá mýdelná bublina.

vytvořená divokou fantasií, když tu ji navštívil Maurice.

„Pamatujete se, co jsem vám pravil na plesu v paláci elysejském?“

Nemohla se ubránit mocnému vzrušení.

„President se o vás zajímal,“ pokračoval Maurice, neboť z bývalého básníka idealisty se stal politický kejklř. „A zájem jeho se stupňuje den ke dni. Mluvil se mnou o vás a rád by se setkal s vámi.“

Elisa se zarděla.

„Divíte se mně snad, že činím prostředníka milostného dostaveníčka?“ ptal se Maurice dále, ačkoliv Elisa neměla nikdy takových skrupulí. „To víte, drahá, politika přináší to sama s sebou, a je dobře, mlčí presidenta v rukou. Co tomu všemu říkáte?“

„Učinil vám president přímou nabídku, abyste mne k němu dovedli?“

„Skoro,“ pravil vyhybavě Maurice. „Ale domníval jsem se —“

„Jaký chcete za to honorář?“ řekla otevřeně Elisa.

Maurice se přece vzdor vši své nynější demoralisaci zarděl.

„O tom se dohodneme,“ pravil. „V sobotu vás uvedu do bytu presidentova.“

Steinfest netušil, co se děje za jeho zády.

Naopak, on žil nyní život spokojený jako nikdy. Elisa stala se vznešenou dámou, jež měla vli-

vem prvních politických veličin přístup do nejlepších kruhů pařížských.

Nebyl již mlád, ten dobrý Steinfest, a proto dobře nesledoval proud doby.

Byl ponořen do svého umění, měkkého, konvenienčního, třeba z módy vyšlého, ale hledaného stále v konzervativních rodinách měšťáků a šlechticů živořících na svých venkovských sídlech.

Bylo to trochu s podivním, když najednou dva jeho obrazy, malované ve starém stylu, byly zakoupeny ministerstvem osvěty. Netušil, že se tak stalo pouze k naléhání Elisy, která měla vliv dokonce na ministra.

Byl pro své odborné spisy o dějinách umění členem akademie, nyní dostal rytířský řád čestné legie.

Říkával spokojeně, že právě umění přece dojde konečně odměny a pracoval dále, aby vyvrcholil dílo svého života, jak říkával, zatím co se pohyboval na srázné ploše dekadence.

Vrátil se konečně ku svému zamilovanému genu, krajinářství. Pochopil instinktivně, že plein-air je v nemilosti, a nedovedl pochopiti podstatu impressionismu jinak než náladovým za-
barvením scény.

„Musím do Bretagne,“ říkával. „Tam najdu, co potřebuji. Dumná rašelinště, vřesy, ploché kraje, bažiny, a nad tím bretaňskou mlhu.“

Uskutečnil konečně tuto svou dávnou touhu a chystal se na cestu.

Miloval dosud Elisu neztencenou silou, ale neměl nyní obavy o její věrnost. Důvěřoval jí a ona dovedla svoje milostné plotky provádět s takovou raffinovaností, že o tom neměl ani tušení.

Odjel na studijní cestu do Bretagne a nyní odložila Elisa veškeré ohledy a vrhla se na svůj sport.

Vše bylo horečné u této ženy, která hledala po celý svůj život klid a cíl žití a nikde ho nenalezala.

Vrhala se z dobrodružství do dobrodružství, vystřídala všechny ministry a sekretáře, řádila krásným svým bílým tělem v diplomatickém sboru cizích mocností, beztrestně, bez éclatu, ale také bez výsledku.

Čeho docílila svými milostnými styky?

Skoro ničeho.

Bohatství nemělo pro ni ceny, neboť nemilovala luxus. Srdce její bylo chladné. Nervy otupělé.

A všechny tyto výhody byla by dala za to, kdyby se jí mohlo vzkřísiti ono dítě, kterého smrt dala takový odraz jejímu životu.

Celý tento šílený hon po bohatství, po dobrodružstvích, po pikantních románech byl vykonáván v jakémsi šíleném polosnění.

Žena ta se hnala po něčem, co nemělo konkrétních forem, co nebylo dokonce ani snem.

Všichni, kdož znali její zákulisní život — a nebylo jich mnoho, poněvadž Elisa dovedla s obzvláštní opatrností svoje činy maskovati — byli přesvědčeni, že tak činí z pouhé touhy po smy-

slném požitku. Ale byli by se podivili, kdyby byli znali její chladnost při objetí mužově. Elisa sama říkala, že jenom jedinkrát v životě pocítila pravé rozrušení lásky, a to tehdy, kdy byla svedena Alexandrem.

Od té doby jí osud neušetřil ani rozčilení lásky, ani radosti mateřských, ani čisté lásky k muži.

Byla ženou bez cíle, bez aspirací životních.

Ničila muže a cítila při jich objetí odpor.

Zapřádala intriky, aby dosáhla vlivu, a nevyužívala ho skoro nikdy.

Hromadila bohatství a nechala je ležeti ladem.

Byla dnes majitelkou několika milionů a neznala jejich cenu.

Ví dobře, kdyby měla tehdy jenom tisíce díl svého bohatství, že by nebyla tak hluboko klesla.

Mohla prokazovat dobrodiní, aby ukojila svoje svědomí a získala si populární jméno. Ale osud se zachoval k ní tak tvrdě, že i její srdce se pokrylo ocelovým pancířem.

Byla stále milenkou prezidentovou a navštěvovala jej v paláci elysejském zvláštním vchodem, který si sama otvírala, takže mimo nejdůvěrnější sluhu a Maurice Barrésu neměl nikdo o tom ani tušení.

Dva dny před tím, než se vrátil Steinfest ze své studijní cesty po Bretagni, trvající skoro tři měsíce, nastal nový otřes jejího života.

Měla důvěrné dostaveníčko s prezidentem v jeho bytě.

Právě v okamžiku, kdy sestupovala s lože, aby se oblékla, klesl prezident k zemi.

Byl raněn mrtvicí.

Byla to nová mrtvola v ději jejího života.

Rychlostí blesku, jako v biografu, se kmitly před jejím duševním zrakem mrtvoly její matky, děčka a Léona.

Nedovedla zachovat klid a vrhla se jako šílená k elektrickým zvonkům, aby zavolala presidentova sluhu Jacquesa, který znal dobře milosiné plotky svého pána.

Ale zasáhla při tom celou řadu zvonítek, takže v malé chvíli do pokoje presidentova vrazilo několik úředníků a sluhů, kteří uzfeli divadlo stejně pikantní jako hrozné — na zemi mrtvolu presidentovu v šatě nejprimitivnějším a u lůžka zoufající postavu v kostymu Evy.

Maurice Barrés, který byl tehdy vlivem Elisiným podsekretářem presidentovým a nalézal se mezi prvními, pochopil rázem situaci.

Chopil se Elisy a dopravil ji zahalenou na rychle v plášť po zadních schodech z paláce, takže další příchozí neměli tušení o tom, co se zde dělo.

Zcela se nedala aféra ovšem zatajiti, a vzdor tomu, že bylo veřejnosti sděleno pouze, že prezident byl raněn mrtvicí při pracovním stole, byla Elisa volána k státnímu prokurátorovi.

Neměla účastenství na smrti presidentově, která přirozeně vzrušila celou Evropu, ale měla následek ten, že se o celé věci dověděl Steinfest, navrátilivši se právě z Bretagne.

Nebyl zoufalý, jak Elisa očekávala. Nevěra jeho ženy způsobila v něm úplný převrat.

Měl ji nyní v moci a považoval za svou povinnost býti trestajícím soudcem.

Měla nyní právě domácí vězení, nesmějíc vycházeti než pod dozorem služebnictva.

Peníze vzal úplně ve svou správu, neohlížeje se na její protesty.

Často mu navrhovala rozvod. Chtěla býti volnou a byla tak demoralisována, že chtěla těžiti ze své smutné aféry s prezidentem.

Ale Steinfest nepovolil a hrozil, že ji internuje v sanatoriu.

Vzdor nejbudlivějšímu hlídání dovedla pokračovati ve svých záletech a udržovala styky s muži všeho druhu.

Byla tak rozháraná, že musila míti muže, aniž co při tom cítila, aniž měla z toho nejmenšího užitku. Ale stálý dohled stal se jí nesnesitelným a byla pevně odhodlána zbaviti se svého žalářníka za každou cenu.

XI.

DRAMA NOCI.

Každý strážce dá se podplatiti, praví Dumas.

Kdyby byl Steinfest trochu filosofem, byl by poznal, že vězeň má vždycky větší chance k útěku, než strážce k dostání své povinnosti, neboť vězeň bdí stále, hlídač ale otupl.

Krásná žena pak má chance stonásobné.

Steinfest trávil bezútešné dny ve své pracovně, spoléhaje jenom na bdělost a věrnost personálu, který platil zlatem. Ale Elisa platila lépe — svým tělem.

Syn vrátného, Cadouillard, stal se milencem Elisy jen proto, aby ji v noci pouštěl z domu, a byl jí slepě oddán.

Komorník François dával Steinfestovi lživé zprávy o jeho paní a byl za to odměněn láskou své velitelky.

Elisa měla již pevný plán.

Na svých nočních výletech seznámila se se senátorem Berthélym, mužem as padesátiletým, továrníkem z Passy, nesmírně bohatým. Senátor se do ní zamiloval tak náruživě, že jí slíbil sňatek.

Nyní jednalo se jen o to, zbavit se Steinfesta. Závrať Elisina, stupňující se často až k šílenství, nehrozila se ničeho.

Získala pro svůj záměr Cadouillarda i Françoise a nemeškala přikročiti k jeho provedení.

Nastala osudná noc.

Manželé nespali již delší dobu ve společné ložnici. Ale toho večera jevila se Elisa tak roztočilou, tak mírnou, že důvěřivý Steinfest věřil v náhlý obrat jejího smýšlení, strávil s ní čas dlouho do noci.

Již se rozcházel, když tu Elisa vrhla se náhle svému muži kolem krku a vypukla v usedavý pláč.

Tešil ji marně a pak si ji posadil na klín.

Blízkost ženského těla a intimita situace vzbouřila ve starém muži krev tak dávno uklidněnou, a on zapomenuv na vše, čím se Elisa prohrěšila, vzal kající Magdalenu s sebou do své ložnice.

Naposled zažil s ní rozkošnou chvíli, ve které zapomněl na vše, a pak znaven láskou usnul.

Elisa čekala do dvou hodin v noci, pak tiše vstala a zavolala oba svoje společníky.

A nyní nastalo hrozné drama.

Steinfest dokonal pod rukama Cadouillarda, který mu sevřel hrdlo provazem.

Nato vydrancovali oba muži skříně se skvosty, svázali Elisu, hodili ji na pohovku a zmizeli. —

Zločin, spáchaný na malíři Steinfestovi, vzbouřil celou Paříž a s ní celou Evropu.

Již druhého dne byl zatčen otec Cadouillardův, domovník v domě Steinfestově, v jehož zásuvce se našlo několik skvostů z majetku zavražděného. Jeho syn stál tak pod vlivem demonické ženy, že neváhal tímto způsobem svaliti podezření na svého vlastního otce.

Paní Steinfestové platila všeobecná soustrast a krásná, dosud mladá vdova byla předmětem všeobecné pozornosti.

A poněvadž vyšetřujícím soudcem v této aféře byl soudce Leydet, nedávný milenec Elisin, bylo vyšetřování vedeno se vši možnou nedbalostí „proti neznámému pachateli“ a Elisa kojila se naději, že se stane bohatou paní senátorovou.

Uplynuly tři měsíce od tragické smrti Steinfestovy, na věc se pomalu ve vřavě pařížského života zapomínalo a den svatby byl již ustanoven.

Jednoho podzimního večera seděl ženich Elisin, senátor Berthély, v útulném boudoiru s Elisou u krbu, z něhož dýchalo příjemné teplo a hovořil s ní o důležité otázce, kam povede jejich svatební cesta.

Elisa se stala od smrti Steinfestovy bigotní, jako všechny hříšné ženy, které své hříchy přikrývají lacinou zásadou o kajícím hříšníkovi.

Tu se otevřely dveře a vešel komisař se čtyřmi civilními agenty.

„Jste Elisa Steinfestová, rozená Gaspardová?“

„Co se stalo?“ vzkřikla zděšeně.

„Jste jí čili nic?“ opakoval komisař svoji otázku.

„Jsem — ale —“

„Do volte, pane komisaři, jsem senátor Berthély a nedovolím, aby —,“ ozval se Elisin ženich.

„Všecku úctu před vaším úřadem,“ uklonil se lehce komisař, „ale varuji vás, pane senátore, před zasahováním do úředního výkonu. Elisa Steinfestová, zatýkám vás!“

Elisa stála zdrcená, bledá, chvějíc se na celém těle, opírajíc se o římsu krbu.

„Z čeho jsem obviněna?“ vyrazila ze stísněného hrdla.

„Z vraždy, spáchané na svém choti Steinfestovi. Dalšíh informací není mně dovoleno poskytnouti.“

„Jenom ještě něco, pane komisaři,“ pravila pro sebně, sbírajíc veškeré své sly. „Jsem nevinná, přísahám to, ale chtěla bych věděti, na čí udání jsem zatčena.“

„Na udání vašeho bývalého milence, nyní individua spustlého a všeho schopného. Člověk ten jmenuje se Alexandre a je důvěrným přítelem syna vašeho domovníka Cadouillarda, který je rovněž zatčen.“

Věděla, že je vše ztraceno, ale sbírala poslední svoje síly.

„Edvarde!“ zvolala, vztahujíc zoufale ruce k svému ženichovi.

„Nezoufejte, madame,“ odpověděl senátor vlídně, ale chladně. „Jakmile bude vaše nevina bez vší pochybnosti dokázána a pravý vrah vašeho muže vypátrán, jsem okamžitě k vašim službám. Do té doby — nahlédnete zajisté, že mám svoje přísné závazky k rodině a k společnosti. Přijměte zatím výraz mé opravdové účasti — poroučím se, madame...“

Odešel neohlédnuv se.

Elisa vzdor tomu, že mluvili proti ní dva vážní svědkové, z nichž jeden tvrdil, že byl přítomen vraždě, zapírala, a vyšetřující soudce Leydet, její bývalý milenec, již z ohledu k sobě vedl vyšetřování směrem takovým, aby za jediného pachatele byl proklamován zmizelý komorník François.

Již se zdálo, že věc bude znovu umlčena, když tu listy přinesly pikantní zprávu o smrti presi-

dentově a veřejným míněním puzen, odňal prokurátor vyšetřování Leydetovi, načež Elisa se dostala do úzkých.

Vyšetřování hrozilo nabýti netušených rozměrů, neboť Elisa v zoufalství udávala svoje milence, jednoho za druhým, ministry, sekretáře, poslance a diplomaty.

Na nátlak shora byla soudními lékaři Elisa prohlášena za psychosní, ustanoven jí kurátor a ona internována v sanatoriu.

*

To je zatím konec hříšné ženy, která se stala hříšnou proto, protože ji hnal k tomu neúprosný osud.

Ale žena takové energie a takového fatalismu nehyne v sanatoriu. Kdož ví, zda tento román nenajde jednou svého pokračování.



Vybraná četba humoristická.

- Habberton J., *Hýta a Batul.* (Helenina drábež. — Děti jiných rodičů.) Přel. A. Malá. Se 133 vyobr. J. Weniga. Vázané — — K 24.—
- Heida F. K., *Ze soudní síně.* Obrázky a črty. K 15.—
- Herrmann Ig., *Tři povídky kratochvilné.* (Vznik a skón spolku »nenastuzených«. — Čestný dar. — Po čtyřiceti letech.) — — K 3.—
- Hrdina I. L., *Nedělní feuilletony Nár. Politiky.* Rada I. a II. po — — — — K 3.—
- Teta blondýna. Humor. román — — — — K 3.—
- Leger K., *Balada o mrtvém ševci a mladé tanečnici a jiné rozmarné básně* — — — — K 5.40
- Panýrek-Vaněk V., *Lehký dým.* Humoresky — — — — K 4.—
- Prokop J. V., *Naši kluci.* Rozmarná historie tří malých Pražanů — — — — K 5.—
- Srubjan M., *Obrázky ze Slovácka.* — — — — K 2.—
- Silvestre P. A., *Život pro smích.* Přel. K. Vrána. — — — — K 7.20
- Wetter K., de, *Můj strýc Sylvestr.* Sprýmovná povídka o jeho příhodách a nehodách. K 4.—
- Zábranský Al., *Lásko, milá láska.* — — — — K 12.—
- Ziegloserová A., *Úsměvy.* Črty a humoresky — — — — K 4.80

Císař Vilém v americké karikatuře.

Na 60 vybraných karikatur amer. listů z doby světové války. K 6.—

K cenám všech knih dočasná 10% rež. přírážka.

Objednávky vyřídí každé knihkupectví i přímo nakladatelství

ŠOLC A ŠIMÁČEK, SPOL. S R. O. V PRAZE-II.,

Jeruzalémská 11.

INTIMNÍ KNIHOVNA.

Sbírka salonní, jemně pikantní četby. Elegantní svazky
s barvotiskovou obálkou.

Dosud vyšlo:

1. DENNÍK MASÉRKY. Vzrušující, milostných dobrodružství plná historie ženy detektivky.
2. ZPOVĚĎ MLADÉ ŽENY. Román krásné paní, která prochází celým peklem lásky.
3. KRÁSNÁ HRÍŠNICE. Osud ženy, která z prosté dívčice se stala slavenou maîtressou.
4. DÁMA V ČERNÉM TRIKOTU. Pikantní dobrodružství z lázní, plné humoru a rozkošných situací.
5. LÁSKA V MALÉ GARNISONĚ. Intimní pohledy na život v garnisoně.
6. ŽENA DVOU MUŽŮ. Galantní román.
7. V OSIDLECH ŽENY. Obraz mravů pařížských.
8. ROZVEDENÁ PANÍ. Neobyčejně zajímavý románek z pražského života.
9. ŽENA V MUŽSKÝCH ŠATECH. Román mravů pařížských.
10. PRINCEZNINY ZÁKONY. Povídka galantní a filosofická.
11. ONYXOVÝ PRSTEN. Milostný román.

Všecky dosud vyšlé svazky
„INTIMNÍ KNIHOVNY“ jsou na skladě
v každém knihkupectví!